

Chapter 1

สิ่งสำคัญที่สุดของรสชาติอาหารคือจิตใจอันอ่อนโยน
เพราะคนที่จิตใจอ่อนโยนไม่บอกหรือทว่า
เราทำอาหารได้แย่นขนาดไหน

ยามศึกสงบ คฤหาสน์อันโคศเคียวเหนือเนินเขาเจ็บบัร้สู่มเสียง

ทุกคนหลับสนิท ยกเว้นร่างขาวราวกับหิมะที่เหยียบอย่างอ่อนโยนเย็บเย็บ เก็บกวาดทำความสะอาดบ้านจนเรียบร้อย

ที่สองแล้ว เขาเดินลงจากคาคฟ้า มือถือตะกร้าผ้าที่ว่างเปล่า ทุกวันต้องซักผ้ากองโต แต่ไม่เป็นไร เขาชอบทำเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว

เมื่อมาถึงห้องเก็บผ้า เขาวางตะกร้าลง หยิบเสื้อตัวหนึ่งขึ้นวางบน ฝักรองรีด วินาทีที่หยิบเตารีดขึ้นมา เขาก็ชะงัก

ใต้เตารีดทับกระดาษไว้หลายแผ่น เป็นกระดาษที่เขาเจอในกล่องจดหมายหลังกลับมาบ้าน เขาใช้เตารีดทับเหนือกองกระดาษ แอบหวังลึกๆ ให้กระแสไฟฟ้าช้ค้ช้อง เมื่อเตารีดจะเกิดทำงานขึ้นมาเอง และเผากระดาษกองนี้ให้เป็นเถ้าถ่าน

เขาหยิบกระดาษขึ้นเหลือบมองเร็วๆ แวบหนึ่ง ข้อความส่วนแรกไม่ต่างจากจดหมายฉบับก่อนๆ เท่าไคนัก รูปแบบคยตัวของภาษาทางการยังคงไว้ซึ่งน้ำเสียงอันสุภาพ แต่ความนัยของข้อความเหล่านั้น กลับเปี่ยมด้วยความมุ่งร้าย

...วางไม่คี่

เขามวมคค้เล็กน้อย พับกระดาษอย่างเรียบร้อยแล้วยึดไว้ได้ แพ้กริฟิลกระดาษเช็คฝุ่น ก่อนจะหันไปรีดผ้าอย่างเอาเป็นเอาตายเหมือนพยายามหนีความจริง แม้เขารู้ดีว่ากระดาษเหล่านี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของปัญหา และยังมีวิกฤตการณ์ที่หนักหนาสาหัสกว่านี้รออยู่

เมื่อรีดและพับผ้าเรียบร้อยแล้ว เขาหมุนตัวเดินไปทางห้องครัว ทุกอย่างก้าวหนักอึ้งราวกับนักโทษก้าวเข้าแดนประหาร

เขามองชั้นวางของในห้องครัว ขวดลูกกวาดและคุกกี้ยังเหลือราว แปดในสิบ น่าจะพอ เมื่อเปิดตู้เย็น นมสดขนาดครอบครัวยังเกลื่อนนมหีมา ตั้งอยู่อย่างโคดเคี้ยว เหลือเพียงขวดเดียวเท่านั้น—เขาจำได้ว่าตอนกลับบ้านยังเห็นอยู่สองขวดนี่นา ขนมปังเหลือแค่สี่แผ่น เบียร์ครึ่งขวดวางอยู่ ค้านข้าง

เขาหันไปอีกทาง ดังรีไซเคิลที่มุมห้องมีขวดเหล้าเปล่าใบเล็กบ้าง ใหญ่บ้างเสียบลคหล่นกันจนเต็ม ดังใบจิวจึงกลายเป็นภูเขาหนาม ไปโดยปริยาย

ใบหน้าที่ระบายนัยรอยยิ้มอ่อนโยนจางๆ เสมอนั้น เวลานี้ปรากฏ แววกังวล

लगไม่คิจริงๆ ค้วย...

เขาสูดหายใจลึก พยายามข่มความวิตกในใจแล้วบอกตัวเองว่า ตั้งสติไว้ เขาต้องทำอะไรสักอย่างให้ตัวเองตั้งสติไว้ได้

เปิดช่องแช่แข็ง หยิบไอศกรีมวานิลลาอิมพอร์ตกล่องโตออกมา—พยายามฝืนตัวเองให้มองข้ามความจริงที่ว่านี่คือกล่องสุดท้าย เขาเดินไปที่ตู้เก็บช้อนส้อม คึงเปิดลิ้นชัก ช้อนชาสีเงินส่องประกายเงาแวบวาง เรียงอย่างเป็นระเบียบ เขายื่นมือไปหยิบได้อย่างแผ่วเบาด้วยความ ทะนุถนอม หยิบช้อนชาคันหนึ่งขึ้นมา ใช้ปลายช้อนแฉะเปิดฝากล่อง แล้ว ตักไอศกรีมค้วยช้อนคันเล็กที่สลักเสลาลายอย่างงดงาม ปลายลิ้นสัมผัสรสอันหอมหวาน

คิ้วที่ขมวดคลายลงเล็กน้อย รอยยิ้มปรากฏที่มุมปาก

ในมือถือกล่องไอศกรีม เขาเดินไปยังห้องเก็บของ หยุดย่นที่หน้า คู้โลหะใบเล็กสีเงินวาว สูดลมหายใจลึก ย่อค้วยลง สายตาอยู่ระดับเดียวกับคู้โลหะนั้นพอดี ใบหน้าหล่อเหลาฉายแววกระวนกระวายเจือวิตก เขา

กัดฟันแน่น ยื่นมือไปคว้าประคูดุโลหะที่เย็นเยียบราวกับน้ำแข็งแล้วดึงเปิดอย่างเคັคเค็ยว

ภายในตู้ตัวเค็ยแบ่งเป็นสามชั้น ตอนแรกมีของวางแน่นเต็มตู้ ในเวลานี้เหลือเพียงชั้นตรงกลาง วัตถุบางจ้อยเรียงซ้อนเป็นปึกเล็กจ้อย แสงจันทร์ที่ลอดผ่านหน้าต่างตกกระทบวัตถุเกิดเป็นเงาค่าเหยียดยาว เงาขนาดมหึมาว่าความเป็นจริงหลายเท่าตัว

เขาเกือบทรงตัวไม่อยู่ เข่าทั้งสองทรุดลงกับพื้น

อา...กลางไม้คิจริง ๆ...จริง ๆ...

คักไอศกรีมอีกคำหนึ่งเข้าปาก ยังไม่พอ คักอีกหลายคำเข้าปากอย่างต่อเนื่อง จนไอศกรีมลคเหลือครึ่งกล่องอย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ มือที่คักไอศกรีมนั้นจึงชะงัก

เขายิ้มบางพลางค้อย ๆ ลูกขึ้นยืน จากนั้นปิดประตูค้อย่างไร้สัมเสียง ทำที่สูญมหลอกคัวเองว่าไม่เห็นปัญหาตรงหน้า

ช่างเถอะ ไว้พรงนี้ค้อย่ากััน

เข้าคู้ สงบสุขเหมือนทุกวันที่ผ่านมา นาฬิกาปลุกคั้งขึ้น เฟ็งผิงหลันแอบงีบค้ออีกสองนาที่ ก่อนจะลุกขึ้นอาบน้ำค่างคัว เฟ็งเปิดเทอมเค็อนเค็ยว แต่เกิดเรื่องมากมายเหลือเกิน แม้ตอนแรกจะรับมือไม่ถูก แต่เวลานี้วิกฤตการณ์ทั้งหลายคลี่คลายคัวยคิแล้ว ไม่ว่าจะเป็นชีวิตในโรงเรียนเงามีคหรือกิจกรรมชมรม ทุกอย่างเข้าที่เข้าทางขึ้นเร็อย ๆ ลูกสมุนขององค้ชายสามถูกหลอกล่อจนเบนความสนใจไปที่เป้าหมายอื่นและออกไปจากเมืองของพวกเขาค ความสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนและเหล่าปีศาจก็คิขึ้นทุกวัน

ชีวิตที่ทั้งสนุกและสงบสุขแบบนี้ ช่างยอคเย็ยมเหลือเกิน!

"อรุณสวัสคิอะ!" เฟ็งผิงหลันเค็นลงมาชั้นล่างอย่างร่าเร็จ เขาเป็นคนแรกที่ลงมากินอาหารเข้า

"อรุณสวัสดิ์" ตงย่าตอบคัวยรอยยิ้มอ่อนโยน
 ทุกอย่างช่างราบรื่น เหมือนทุกวันที่ผ่านมา
 จนกระทั่งเฟิงผิงหันยื่นมือไปที่จานอาหารตรงหน้า จึงสัมผัสได้
 ว่าบางสิ่งแปลกไป บนจานตรงหน้าคือขนมปังปิ้งที่ตงย่าเตรียมไว้ให้ เขา
 ไม่เคยทักท้วงอะไรที่ต้องกินอาหารเช้าเหมือนเดิมทุกวัน แต่ว่า—

เฟิงผิงหันใช้สองนิ้วคีบขนมปังปิ้งขึ้นมา ยกไว้ระดับเดียวกับ
 สายตา

"ว้าว!" เขาหลุกหลุกทาน

เมื่อมองเผินๆ ขนมปังปิ้งนี้ไม่มีอะไรแปลกจากปกติ มีแค่ความ
 หนาที่ลิดเลือนหนึ่งในเจ็คของขนมปังทั่วไป บางจนเป่าเบาๆ ก็ทะลุเป็นรู!
 มองผ่านลงไปเห็นเงาที่อยู่ด้านล่างได้เลย!

"นะ นี่คือนขนมปังปิ้งเหรอครับ" หั่นจนเป็นแบบนี้ได้อย่างไร หรือ
 จะเป็นขนมปังนาโนที่ผลิตด้วยเทคโนโลยีใหม่ล่าสุด

"ใช่แล้ว นี่ละขนมปังปิ้ง"

"คุณแล้วเหมือนแผ่นห่อเปาะเปี๊ยะสดเลยนะครับ เจ๋งเลย!" เฟิง-
 ผิงหันพินิจมองอย่างชื่นชมครู่หนึ่ง แล้วกักหนึ่งคำ ตั้งใจสัมผัสรสชาติใน
 ปาก อืม รสชาติเหมือนขนมปังปิ้งธรรมดาไม่มีอะไรแปลกปลอม

"ตงย่า วันนี้มีอะไรพิเศษหรือเปล่าครับ" เฟิงผิงหันถามอย่าง
 อยากรู้อยากเห็น

"ไม่มีหรอก ทำไมเหรอ"

"อ้อ ก็วันนี้ข้าวเช้าไม่เหมือนเดิม เลยสงสัยว่ามีอะไรพิเศษหรือ
 เปล่านะครับ"

"ไม่มีหรอก" ตงย่ายิ้มพรางมองเฟิงผิงหัน "ไม่มีอะไรเปลี่ยนไป
 เลยแม้แต่นิดเดียว อาหารเช้าของเธอก็เหมือนทุกวันที่ผ่านมา ขนมปังปิ้ง
 แบบเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนไปเลยสักนิด ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยนะ"

"แต่ที่ว่า—"

"ทุกอย่างยังดำเนินไปตามเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง" ตงย่ายิ้ม พลังย้าอีกครั้ง

เฟิงผิงหันมองตงย่า อีกฝ่ายไม่มีอะไรต่างไปจากเดิม แต่เขารู้สึก ว่ารอยยิ้มอันอ่อนโยนนั้น วันนี้ดูแข็งเกร็งพิกล

คิดไปเองกระมัง

เฟิงผิงหันบิขณมบังเป็นชั้นเล็กๆ ใส่ปากเคี้ยว เพียงสองคำก็หมดเกลี้ยง ตอนนั้นเอง พวกฉงหลงก็เดินลงมาจากชั้นบน

ทุกคนทยอยนั่งประจำที่ของตัวเอง ปกติเขตซลจะไปโรงเรียนก่อน ไม่เคยมาปรากฏตัวที่โต๊ะอาหารเช้า ส่วนโถงจะลงมาที่ต่อเมื่อใกล้ถึงเวลาออกจากบ้าน เพราะเขาใช้เวลาช่วงที่ทุกคนกินอาหารเช้าจับต้ออีกหน่อย

ฉงหลงก้มหน้าก้มตาเล่นแท็บเล็ตที่เพิ่งซื้อใหม่ เล่นเกมเลี้ยงปลาแฮปปี้ฟิชโบล์วกับฟาร์มวิลล์ตลอดเวลา ไม่รู้เพราะอะไร ทุกครั้งที่เห็นปลาอิเพชรพลอยออกมา หรือเห็นต้นไม้ที่ปลูกไว้ผลิผลออกมา จะตื่นเต้นมากเสมอ

ไซเมิร์ฟกุมมือถือในมือ จ้องซีรีส์บนหน้าจอแบบตาไม่กะพริบ สีหน้าเธอเอาจริงเอาจังมาก หลุดไปอยู่ในโลกละครน้ำเน่ากับปมแห่งความรักความแค้นแบบถอนตัวไม่ขึ้น บางครั้งก็เม้มปากแน่น บางครั้งก็แอบหัวเราะคิกคักอยู่คนเดียวอย่างมีเลศนัย

ส่วนมอร์ริสใช้มือข้างหนึ่งเท้าคางเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างใจลอย ราวกับกำลังรอให้อะไรบางอย่างปรากฏออกมา

ไปเหลียวมองมือถือพลังงานพิมพ์ข้อความอย่างรวดเร็ว ผู้รับข้อความปลายทางเป็นสาวสวยที่ไม่รู้เขาไปจีบมาจากไหน

ของใช้ต่างๆ ของเหล่าปีศาจนับว่าครบครันทีเดียว พอเห็นอะไรน่าสนใจพวกเขาก็ควักเงินซื้อโดยไม่ลังเล ปีศาจเจ้าของบ้านคนเก่าทิ้งของมีมูลค่าไว้ไม่น้อย ทำให้เหล่าปีศาจที่รับช่วงต่อใช้ชีวิตกันอย่างสบาย

คงย้ายอาหารของปีศาจทั้งสี่วางลงบนโต๊ะ มีเพียงไปเหลียวเท่านั้นที่เงยหน้าขึ้นมองหน่อยหนึ่งแล้วเอ่ยขอบคุณ จากนั้นก็หันกลับไปเล่นมือถือต่อ สามคนที่เหลือยังคงจ้องสิ่งที่ตนสนใจอย่างไม่ถอนสายตา มื่อยื่นไปหยิบอาหารเข้าใส่ปากโดยไม่แม้แต่เหลือบมอง

"พรวด!"

เสียงส่ำลึกลุคจากปากทั้งสามแทบจะพร้อมกัน คราวนี้สายตาจึงเลื่อนไปมองอาหารที่วางตรงหน้า

"ทำไมนมเจือจางขนาดนี้" ฉงหลงบนขึ้นเป็นคนแรก เขาจ้องของเหลวสีขาวนํ้ามนในแก้วแล้วพูดอีกว่า "แถบรสชาติแปลกๆ เหมือนมีอะไรไม่รู้ปนอยู่ด้วย!"

คำถามซักไซ้ของฉงหลงไม่ทำให้คงย่าสะอึ้งสะเทือน เขาเอียงหัวเล็กน้อยแล้วยิ้มบาง "ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน สงสัยนายต้องไปถามวัวที่ผลิตนํ้านมขวดนี้แล้วละ"

นมสดของฉงหลงเจือจางลงสิบเท่า เขาใส่อะไรบางอย่างลงไป แต่รักษารูปลักษณ์และสีสันทให้ขาวนวลคงเคิม

เฟิงผิงหันนึกได้ว่า เมื่อเข้าตอนล้างหน้าดูเหมือนยาสีฟันจะหายไปเกือบก่อนหลุด เขาไม่เอ่ยปากถาม ตอนนี้นั่งไม่ค่อยเหมาะเท่าไร และเขาไม่ยอมคาดเดาเองว่ายาสีฟันที่หายไปตอนนี้อยู่ที่ไหน

"นี่อะไร" มอรรริสซุกก็ทรงสี่เหลี่ยมที่กัดเข้าไปแล้วคำหนึ่งไว้ที่ระดับสายตา ปากก็เค้นถามเสียงเข้มไปด้วย

เฟิงผิงหันสังเกตุว่า แม้ขนาดและความหนาของคูกก็จะไม่ต่างจากบิสกิตที่มอรรริสกินตามปกติ แต่สีเข้มกว่ากันมาก

"ก็คูกก็โง่ละ มอรรริส" คงย่ายังยิ้มระรื่นราวกับทองไม่รู้ร้อน "แถบเป็นคูกที่นายซื้อมาเองด้วย ฉันทึกว่านายชอบกินเสียอีก"

"คูกที่ฉันซื้อเหรอ" มอรรริสลงไปครู่หนึ่ง ก่อนจะทำหน้าเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ "นาย—แค่ว่า—นี่มัน—"

"ตอนแรกคุณก็เป็นเมื่อกลมๆ กินไม่สะดวก ฉันทุคุตสำห้เอาไปบค ให้ละเอียค ผสมน้ำ แล้วปั้นใหม่เป็นทรงสี่เหลี่ยมเลยนะ" ตงย่าหัวเราะเบาๆ "แบบนี้ก็ไม่ต่างอะไรจากบิสกิตที่นายกินเป็นประจำหรอก"

"เมื่อกๆ พวกนั้นเป็นอาหารสำหรับเลี้ยงแมวต่างหากเล่า!" มอริริส ตะโกนลั่น

"อ้าว เป็นงั้นหรือ" ตงย่าพยักหน้าแล้วพุกค่อหน้าระรื่น "แต่ว่าอาหารแมวที่นายโรยไว้บนกำแพง จนวันนี้เห็นมีแต่นกมากิน ไม่เคยมีแมวมากินเลยนะ จะทิ้งไว้ตรงนั้นก็เสียคายของ จริงไหม"

"ว่าไงนะ!" มอริริสท่าทางซ็อกมาก

ที่แท้มอริริสเอาแต่เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ก็เพราะรอให้แมวออกมานี่เอง...

เฟิงผิงหลันไม่รู้ว่ามอริริสซ็อกเพราะกินอาหารแมวลงไป หรือซ็อกเพราะความฝันถูกทำลายเป็นเสี๋ยงๆ

อย่าบอกนะว่าคูกก็ซึ้นนั้นทำจากอาหารแมวที่นกกินเหลือ

"เอ่อ..." ไชเมิร์ฟยกมือค้วยสีหน้าหวาคห้วน แล้วชี้ไปที่ถ้วยตรงหน้า "นี่อะไรนะ" แม้ว่าอาหารของฉงหลงกับมอริริสจะมีปัญหา แต่อย่างน้อยก็ยังมีส่วนผสมของนมสดกับแป้งสาลีอยู่ค้วย

ในถ้วยของเธอ คือน้ำเปล่ากับข้าวสารกำหนึ่ง

"ก็เหล่าชนิดที่เธอชอบค้มไงละ"

"ว่าไงนะ"

ตงย่าตอบค้วยรอยยิ้ม "วัตถุดิบในการทำเหล่าคือข้าวสารกับน้ำ วัตถุดิบพร้อมแล้ว ขาดแค่เวลาบ่มหมักเท่านั้นเอง ฉันทคิว่าคงไม่ต่างกันเท่าไรหรอก"

ไชเมิร์ฟทำท่าเหมือนอยากเถียง แต่ไม่รู้จะพุกค่ออย่างไร ได้แต่มองถ้วยตรงหน้าแล้วทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

ไปเหลียวมองเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายทั้งสามราย แล้วเหลือบหางคาคู

ด้วยใบโคตรงหน้า ปกติในถ้วยจะเป็นน้ำเชื่อมความเข้มข้นสูง แต่ตอนนี้เห็นโศกนาฏกรรมของเพื่อนร่วมบ้านเป็นตัวอย่างแล้ว เขาไม่โง่ขนาดตกเป็นเหยื่อรายที่สี่แน่

มุมปากเขายกขึ้นเป็นรอยยิ้มจาง ก่อนจะส่งข้อความในมือถือที่ว่า
วันนี้กินข้าวเข้าด้วยกันไหม

เพียงหนึ่งวินาที ก็ได้รับคำตอบอย่างทันใจ *อีกสิบนาทีเจอกัน*

ไปเหลียวใช้มือข้างหนึ่งเท้าคางพลางเหลือบมองตงย่า ถามอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มว่า "นายเริ่มสนใจเรียนทำอาหารขึ้นมาแล้วหรือ"

คำถามเรื่อยเปื่อยเหมือนชวนคุยเรื่องลมฟ้าอากาศนี่ แท้จริงแล้วเป็นปัจจัยตัดสินใจวัตรประจำวันในอนาคตหลังจากนี้ของเขา หากคำตอบคือใช่ เขาคงออกจากบ้านแต่เช้าและกลับดึกไปพักใหญ่ พักใหญ่ที่ว่านี้คือนับแต่วันนี้จนกว่าตงย่าจะเลิกสนใจเรื่องทำอาหาร

อาหารฝีมือตงย่ามีพิษร้ายแรง แม้ไม่กินก็อาจตายได้

"ไม่รู้สิ" ตงย่าตอบด้วยรอยยิ้ม "หากจำเป็นก็คงแบบนั้น"

ไปเหลียวเลิกคิ้ว คำตอบนี้ทำให้เขางุนงงเล็กน้อย

"อย่าลองทำสิ่งที่ตัวเองไม่ถนัดจะดีกว่าน่า..." ฉงหลงพิมพ์พาดเสียงเบา ผลักของเหลวสีขาวน่านมตรงหน้าไปจนไกล

"เตรียมอาหารแบบเดิมเหมือนที่เคยนะดีแล้ว" มอร์ริสช่วยพูดอีกแรง ค้วยเข้าใจว่าละครชคคอมประจำเข้าวันนี้เป็นผลิตผลจากความรักงานบ้านของตงย่า

ไซเมิร์พพยักหน้าหงิกๆ อย่างเห็นด้วยเต็มที่

ตงย่ายิ้มบาง "ฉันจะพยายามทำให้เหมือนเดิมที่สุด"

เฟิงผิงหลันมองตงย่า

ท่าทางและการกระทำของตงย่าไม่มีอะไรแปลกไปจากเดิม แต่เขาไม่อาจสลัดความรู้สึกว่ามีบางสิ่งผิดปกติ...จู่ๆ ตงย่าก็อยากลองทำอาหารขึ้นมาเท่านั้นจริงๆ นะหรือ

ทุกคนทยอยลุกจากที่นั่ง เตรียมออกจากบ้าน พอเดินมาถึงหน้าประตู ไร่ถึงก็ลงมาจากชั้นบนพอดี หน้าบูมมาก เหมือนยังไม่หายอารมณ์เสียที่ถูกลากจากที่นอน โบตันเดินตามมาข้างหลังพาลงช่วยเขาหิวผมเสร็จแล้วยังเอากระเป๋าหนังสือสะพายให้ด้วย

"ไร่ถึงจะกินข้าวเช้าไหม" คงย่าถาม

"ไม่ต้อง เคี้ยวฉันชื่อของตัวเอง" ไร่ถึงตอบด้วยใบหน้าบึ้งตึง

ใบหน้าคงย่าปรากฏรอยยิ้มพอใจ

"ไว้เจอกันนะ" ไปเหลียวยีนฟิงกำแพง โบกมือลาทุกคน

"นายไม่ไปเหรอ"

"ฉันไม่เข้าคาบแรกกับคาบที่สอง"

"ทำไมล่ะ"

"ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบาย ต้องพักเสียหน่อย" เขาแก่งไอคอกแฉก "ส่งเมสเซอร์รายงานอินซูซวงแล้ว เขาอนุญาตแล้วด้วย"

แม้การอำพรางตัวเป็นนักเรียนจะยุ่งยาก แต่หากเล่นเกมตามกฎระเบียบโรงเรียนอย่างชาญฉลาด ก็ยังใช้ชีวิตได้อย่างสบายใจ เช่นว่า โคคเรียน = ไม่ได้ ขอลาหยุด = ได้

หลังจากออกจากกุหาสน์ ไร่ถึงลงจากเขาแล้วเรียกแท็กซี่ไปโรงเรียน ส่วนเฟิงผิงหลันกับเหล่าปีศาจยังนั่งรถเมล์เหมือนเคย ไม่มีใครสนใจจำละครตอนสั้นที่โต๊ะอาหารเช้าอีก

แต่เฟิงผิงหลันก็ยังมีรู้สึกอยู่คือว่า รอยยิ้มของคงย่าเหมือนเจอความช่วยเหลือ ความหม่นหมองอย่างที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน

ตอนลงจากรถ เครื่องเก็บค่าโดยสารหักเงินจากบัตรสมาร์ตพาส แล้วส่งเสียงคังคืด เขาได้ยินเสียงคงย่าถอนใจเบาๆ เค็มสองรูหู

"นายทำการบ้านวิชาชีวะหรือยัง" ไปหลี่รู่ยถือลูกท้อด้วยมือหนึ่ง ส่วนอีกมือจับไม้กวาด ยืนฟิงกระดานคำพาลงเอ่ยถามเฟิงผิงหลันซึ่งกำลัง

กวาดเศษซอเล็ก

"อ้อ ทำเสร็จแล้วละ อยู่ในเป่ นายหยิบเอาเลย"

"ขอใบนะ" ไปหลี่รู่ยักคลุกทำค้ำหนึ่งแล้วหมุนตัวเดินกลับไปตรง
ที่นั่น

"ฉันทัวย! ขอเยี่ยมการบ้านวิชาภาษาจีนหน่อย!" อิวานที่ยืนจัด
คู้หนังสืออยู่ใกล้กันได้ยินคั้งนั้นก็รีบยื่นหน้ามา

"อ้อ ได้สิ" เฟิงผิงหันเหลือบมองอิวานแวบหนึ่ง "ฉันทึกว่าภาษา
จีนนายพอใช้ได้เสียอีก" อิวานกับอิกอร์พูดภาษาจีนคล่องทีเดียว แต่ไม่
คิดสำเนียงชาวต่างชาติ ทั้งยังสื่อสารกับทุกคนได้อย่างลื่นไหล

"เวลาสื่อสารเราใช้เวทมนตร์ช่วย แต่เวลาตอบการบ้านทำแบบนั้น
ไม่ได้หรอก"

"ใช้เวทมนตร์ทำเรื่องแบบนี้ได้ช่วยเธอ!" มิน่านักเรียนต่างชาติ
ทุกคนถึงพูดภาษาจีนปรือขนาดนั้น ที่แท้ก็มีตัวช่วยนี่เอง

"นายเองก็มีปีศาจได้พันอะไม่ใช่หรือ ทำไมเรื่องแค่นี้ก็ไม่วู้" ท่าทาง
อิวานประหลาดใจเล็กน้อย

"อ้อ เอ่อ...ฉันทไม่ค่อยมีโอกาสคุยกับคนต่างชาติ เลยไม่เคยลองใช้
นะ ฮ่าๆ" เฟิงผิงหันหัวเราะกลบเกลื่อน

เรื่องที่เขาไม่มีความรู้เรื่องมนตร์อัญเชิญและไม่สามารถควบคุม
พลังของปีศาจได้พันอะ เวลานี้มีเพียงซูลี่หว่านที่รู้ แต่แม้กระทั่งซูลี่หว่าน
ก็ไม่รู้ว่าที่จริงเขาไม่ใช่ผู้อัญเชิญด้วยซ้ำ เอนึกว่าเขาแค่ไม่มีทักษะด้านนี้
เท่านั้น

เขาไม่ชอบความรู้สึกเวลาที่มีเรื่องต้องปิดบังคนอื่น ยิ่งอีกฝ่ายเป็น
เพื่อนของเขาด้วยแล้ว ยิ่งแยเข้าไปใหญ่

เฟิงผิงหันกวาดเศษซอเล็กใส่ถุงพลาสติก

ชีวิตของเขาในเวลานี้ เหมือนตัวอักษรและภาพที่วาดไว้บนกระดาน
คำ ไม่ว่าจะมีความรู้ที่ลึกล้ำสูงส่งเพียงใด ไม่ว่าจะป็นลายเส้นที่งดงาม

ประณีตแค่ไหน สุกทำยาก็กลายเป็นเพียงผงชอล์ก ไม่มีอะไรเหลือเลย

คำโกหกทั้งหลายสุกทำย่ย่อมถูกเปิดเผย ก่อนที่วันนั้นจะมาถึง เขา
ขอปล่อยตัวเองให้อุ้มเอบกับช่วงเวลาแห่งความสุขที่เขาโหยหามานานแสน
นาน แม้จะเป็นสิ่งที่พร้อมสูญสลายได้ทุกเมื่อ

ถึงเวลาเลิกเรียนคาบที่สอง ไปเหลียวโฉลมาในนาที่สุกทำย เท้า
ก้าวเข้าห้องเรียนหลังกริ่งคังเพียงอึกใจ

คาบเรียนที่สามและสี่คือวิชาการเรื่อน สถานที่เรียนคือห้องเรียน
การครัว

"ให้ตายสิ พลาดจนได้ รุ่งฉันลาจนพักกลางวันแล้วค่อยมาเรียน
ตอนบ่ายดีกว่า หึๆ" ไปเหลียวหัวเราะเบาๆ

"ทำไมถึงมีเรียนทำอาหาร..." ฉงหลงพึมพำอย่างไม่พอใจ "ถ้าต้อง
เรียนทำอาหาร ก็น่าจะเขียนไปเลยว่าเป็นวิชาการครัว"

"วิชาการเรื่อนไม่ได้มีแค่ทำอาหารนะ ยังเรียนอย่างอื่นอีกเยอะแยะ
เลย" เฟิงผิงหันอธิบาย "อีกอย่างคงยาทำทางมีความสุขมากเลยนะ"

คงยาสำรวจข้าวของเครื่องใช้ในห้องการครัวอย่างสนใจ
หลังผ่านไปพักหนึ่งเขาเปิดตู้เก็บของใต้โต๊ะทำครัว เสร็จแล้ววนเวียนอยู่
รอบโซนเก็บวัตถุดิบปรุงอาหาร ดวงตาเป็นประกายวาววับ รวากับเห็นถ้ำ
ชุมทรัพย์อย่างไรอย่างนั้น

มอร์ริส ฉงหลง และไซเมิร์ฟ ถอนใจอย่างเหนื่อยหน่ายพร้อมกัน

"มีน้ำเมื่อเช้าเขาถึงเสิร์ฟอะไรแปลกๆ แบบนั้น..."

"แต่ก่อนคงยาไม่เคยสนใจเรื่องทำอาหารเลยนะ" มอร์ริสทรมาคิ้ว
"ฉันหวังว่าเขาจะรักษาคุณธรรมอันล้ำเลิศของมันไว้อย่างเดิม"

"อาจจะเพราะเขาไม่เคยเรียน อาหารที่ได้ออกมาเลยประหลาด
แบบนี้ คราวนี้มีอาจารย์คอยสอน ไม่น่าฝีมือเขาจะพัฒนานะ!"

"ลองเอาคู่มือที่ เสน่ห์ปลายจวักของคงยาจะพัฒนาน่าก่อน หรือนาย

จะตายก่อน หึๆ"

หลังจากเดินวนจนทั่วรอบหนึ่ง ตงยาก็กลับมาพร้อมรอยยิ้มกว้าง บนใบหน้า เฟิงผิงหันหลังเถวว่ากระเป่าเสื้อโคตของอีกฝ่ายปองตุง ไม่เฉพะกระเป่าเสื้อเท่านั้น คุณเหมือนเสื้อโคตทั้งตัวจะพองแน่นไปหมด

"ท่าทางนายมีความสุขจังนะ"

"ที่นี่เยี่ยมไปเลย" ตงยาตอบพลางยิ้ม

ฉงหลงกับคนอื่นๆ สีหน้าหม่นหมองไปทันใด รวากับบุพการีของใครเสียชีวิตเลยทีเดียว

เสียงกริ่งเข้าเรียนดังขึ้น อาจารย์เดินมาที่หน้าห้อง "วันนี้เราจะทำข้าวแกงกะหรี่กับซุ้ปข้าวโพดข้น อีกเดี๋ยวจับกลุ่มห้าถึงหกคน พอแบ่งกลุ่มแล้วมารับวัตถุดิบสำหรับทำอาหารที่ค้ำหน้า"

ฉงหลงกับมอริสสบตากันอย่างมีเลศนัยก่อนจะรีบดึงไซเมิร์ฟมาด้วย ทั้งสามเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วไปหาซุ้ล่หว่านและหลิวอี๋เงินที่ยืนอยู่ไม่ไกลจากกัน

"อ๊ะ กลุ่มเราห้าคนพอคิเลย" ฉงหลงแกล้งพुकลอยๆ "พวกเราอยู่กลุ่มเดียวกันนะ"

"อะไรกัน! เค้าก็อยากอยู่กลุ่มเดียวกับหลิวอี๋เงินนะ!" อิวานร้องท้วงอย่างไม่พอใจ

"เสียใจค้ำย กลุ่มเราคนครบแล้ว" ฉงหลงปฏิเสธทันควัน

"มีอย่างทีไหน!" อิวานบ่นอุบ

"ฉันยังงักได้" หลิวอี๋เงินพูคอย่างไม่ใส่ใจนัก "ไม่ฉันฉลกับตงยาคิใหม่" ทุกคนเป็นปีศาจได้พันธะของเฟิงผิงหลันเหมือนกัน ก็น่าจะอยากอยู่กลุ่มเดียวกันนะ

มอริสสสะท้านไปทั้งร่าง "ไม่ได้เคิคขาด!"

เขาหันไปหาอิวาน ใช้ใบหน้าถมึงถึงน่ากลัวกับรังสีอำมหิตทีแผ่ชานจากร่างบิกบินเอ่ยพูเสียงเข้ม "...ถ้าไม่อยากถูกรุมตีระหว่างช่วงประลอง

อิสระคืนนี้ละก็ หุบปากของนายซะ..."

อิวานทำแก้มป้องอย่างไม่พอใจ แต่สุดท้ายก็เดินไหล่ตกกลับไปรวมกลุ่มกับเฟิงผิงหลัน

เฟิงผิงหลันกับตงย่า อิวาน อิกอร์ และไป๋หลี่รู่ย อยู่กลุ่มเดียวกัน จงอยู่ที่มาสายก็มารวมกลุ่มกับพวกเขาด้วย

ส่วนไป๋หลี่รู่ยเตรียมตัวพร้อมตั้งแต่อาจารย์ยังไม่ประกาศให้แบ่งกลุ่ม เขาเดินไปอ้อนสาว ๆ ชมรมการครัว เวลานี้แน่นิ่งรอให้หมดคาบด้วยความสบายใจ

"เอ่อ ฉันไม่ถนัดเรื่องทำอาหารนะ อีกเดี๋ยวขอขียนคุณเฉยๆ ก็พอ" ตงย่าเหมือนรู้ตัวเองดี จึงพูดกับเฟิงผิงหลันอย่างเกรงใจ

"เอ่ แต่ว่า—" เมื่อครูตงย่าทำทางคั่นคั้นมากเลยนี่นา

"มีอย่างไหนกัน!" อิวานพูดแทรกก่อนเฟิงผิงหลันจะมีโอกาสตอบ "ทุกคนต้องทำ ห้ามอู้!"

มอร์ริสกับฉงหลงที่อยู่กลุ่มข้างๆ ได้ยินคำประกาศกร้าวของอิวานได้แค่ส่ายหัวอย่างสังเวชใจ

จุดหลุมศพให้ตัวเองแท้ๆ...

"ไม่ต้องกังวลนะ! ทำตามที่อาจารย์บอก รับรองไม่มีปัญหา ถ้าทำไม่สำเร็จ อย่างมากก็แค่อดกิน ไม่เป็นไรหรอก!" เฟิงผิงหลันตอบตงย่าเป็นเชิงให้กำลังใจ

เอ่ ทำไมสัมผัสตรงบ่าของตงย่ารู้สึกแปลกๆ

"โอเค ฉันเข้าใจแล้วละ" ตงย่ายิ้มเนียน "ฉันจะพยายามสุดความสามารถ"

อิวานกับอิกอร์ปฏิบัติตามคำสั่ง เดินไปหยิบวัตถุดิบที่ต้องใช้จากโซนเก็บอาหาร ส่วนคนอื่นเตรียมอุปกรณ์ทำครัวไปพลางๆ

"หลี่รู่ย นายทำอาหารเป็นไหม"

"พอเป็น" ไป๋หลี่รู่ยอาศัยเงาสะท้อนบนฝาหม้อโลหะจัดผมให้เข้า

ทรง "ช่วงก่อนสาว ๆ กรีกผู้ชายสไตร์ฟ้อบ้านแสนอบอุ่น ฉันทเคยศึกษามาบ้างนิดหน่อย" เขาก็มลงมองหาวัตถุคิบที่เก็บไว้ในตู้ใ้เคาน์เตอร์ทำครัว "แป้งสาลึกับแป้งข้าวโพคหมคแล้ว สงสัยต้องไปเบิกจากอาจารย์—"

"อาจารย์ครับ แป้งสาลึกับแป้งข้าวโพคหมคครับ" กลุ่มค่านหลังยกมือขึ้นรายงาน

"น้ำตาลก็หมคคะ"

"กลุ่มที่สองไม่มีเกลือคะ!"

เสียงรายงานวัตถุคิบขาดแคลนค้งขึ้นเป็นระลอก

"เป็นไปไค้ยังงักัน เมื่อวานเพ้งเอาของมาเพิ่มเอง..." อาจารย์วิชาการเรื้อนท่าทางแปลกใจเล็กน้อย เธอขมวดคิ้วแล้วสั่งให้หัวหน้าห้องไปหยิบวัตถุคิบที่ขาดจากโกค้ง พร้อมกันนั้นก็เตือนนักเรียนในห้องว่า "ทุกคนอย่าใ้ใช้วัตถุคิบสิ้นเปลืองละ"

เหมือนเห็นสีหน้าโล่งใจปราคหนึ่งแวนผ่านใบหน้าของคงย่า คามขึ้นคอนในค้ำรา พวกเขาค้องหุงข้าวก่อนค้อยท่าแกงกะหรีระหว่างที่ท่าซอสแกงกะหรีก็เตรียมค้มซุบข้าวโพคไปพร้อมกัน

"แป้งงานกันก่อนเถะ!"

"ฉันทอยากหั่นเนื้อ..." จงอยู่กระชิบเสียงแผ่ว

"ฉันทกับอีกอร์จะหั่นผัก"

"ขอโทษนะ ฉันทก็อยากหั่นผักเหมือนกัน" ไปหรีลู้รู่ยพุดพลางใ้ฉันทนี้วไล้อย่างแผ่วเบาเหนือใบมีคเซรามิกสีขาวเหมือนหิมะ "ผู้ชายใ้มีค มีเสนห์แบบแบบคอบอยในสายตาผู้หญิง"

"นายจะหั่นอะไรก็ไม่มีเสนห์ในสายตาผู้หญิงทั้งนั้นละ" อิวานสวนกลับอย่างไม้เกรงใจ

"ไปรคอกัยที่ฉันทค้องเตือนว่า เวลาคนี้มีคอยู่ในมือฉันท นายช่วยระวังปากค้วย!"

ไปหรีลู้รู่ยู้สึกเหมือนใครบางคณกำลังคอบบ่าเขา เมื่อหันทไปมอง

ถึงกับสะดุ้ง อิกอร์ยืนอยู่ข้างหลังพร้อมมือโด้ในมือ ใบมีดสแตนเลสใหญ่
เกือบเท่าหน้า โลหะสีเงินเงาวับ เงาสะท้อนที่ตกกระทบใบหน้าของอิกอร์
แลดูเย็นเยียบน่ากลัว

ไปหาลีรู่ยวงมีคเซรามิกในมือ แล้วเดินไปเตรียมของใช้อย่างอื่นที่
ค้ำข้างอย่างเงียบๆ

"คงจะไปหุงข้าวเถอะ" เฟิงผิงหันชี้ไปที่หม้อหุงข้าวไฟฟ้า "แค่
ล้างข้าวสารให้สะอาด ใส่ลงหม้อแล้วเติมน้ำ แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้ว" ขึ้นคอน
ง่ายแสนง่าย เขานึกไม่ออกจริงๆ ว่าจะเกิดปัญหาอะไรได้

"โอเค" คงย้ายกุงข้าวสารขึ้นถ่อ ใบหน้าระบวยคำยรอยยิ้ม "ฉัน
ชอบล้างอยู่แล้ว"

ฉงหลงและคนอื่นที่อยู่กลุ่มข้างๆ ได้ยินบทสนทนาของเฟิงผิงหัน
กับคงย่า ก็ได้แค่ส่ายหน้า

รณหาที่ตาย...

เฟิงผิงหันเตรียมหม้อและอุปกรณ์ทำครัวให้พร้อมตามคำสั่ง แล้ว
หันไปจัดเครื่องปรุงและเครื่องเทศต่อ

"พวกเราทำเสร็จแล้ว!"

ยังจัดของไม่เสร็จจึ่ เสียงอิวานร้องอวดผลงานก็แว่วมาเข้าหู

"เร็วขนาดนี้เชียว" เฟิงผิงหันหันไปพร้อมรอยยิ้ม "แบบนี้พวกเรา
อาจจะทำเสร็จเป็นกลุ่มแรก—เอ"

เหนือเตียงสีขาวสะอาดตา มั่นฝรังและแกร์รอกที่ยังไม่ได้ปอก
เปลือกถูกหั่นเป็นรูปร่างประหลาดตา บางชิ้นใหญ่เท่าควาปี้ม บางชิ้น
บางเท่ากระดาษลึง วางกระจัดกระจายอย่างไร้ระเบียบ ส่วนหัวหอมวาง
ไว้ค้ำข้างในสภาพสมบูรณ์ครบทั้งหัว

"นายหันไม่เป็นนี่!" ไปหาลีรู่ยบ่นเสียงดัง "ชิ้นใหญ่นขนาดนี้คัมสุก
ยาก แล้วมันฝรังก็ต้องปอกก่อนค่อยหั่น! หัวหอมก็ยังไม่ได้หั่นเลย! แบบนี้
เนี่ยนะที่นายเรียกว่าหั่นเสร็จแล้ว"

"อย่าบ่นมากนัก! ถ้าคัมสุกยากก็คัมนานหน่อยสิ ส่วนที่ยังมีเปลือก
แค่หั่นออกก็ใช้ได้แล้ว" อิวานตอกกลับอย่างไม่พอใจ "หัวหอมเหม็นจะ
ตาย ฉันไม่อยากจับหรอก"

เฟิงผิงหันอ้อมพลาบพยายามไกล่เกลี่ย "ไม่เป็นไรหรอก ยังเหลือ
เวลาอีกตั้งเยอะ ไม่งั้นเคี้ยวให้หลี่รู่ยั่นหัวหอมก็ได้—"

อิวานหันขวับพลาบปฏิเสธทันที "ฉันไม่ต้องการความช่วยเหลือ
จากมันหรอก! นี่หน้าที่ฉัน ฉันจะจัดการเอง!"

"ฉันก็ไม่อยากช่วยไอ้บ้านี้เก็บกวาดเรื่องยุ่งๆ ที่มันทำให้เหมือน
กัน!" ไปหลี่รู่ยั่นตอกกลับเสียงเย็น

"ทุกคนกลมเกลียวกันไว้ดีกว่านะ ฮ่าๆๆ" เฟิงผิงหันพลาบ
หัวเราะอย่างฝืดเคือง "อ้อจริงด้วย เสียอยู่เป็นยังไงบ้างเอ่ย เนื้อไก่ที่ให้
หั่นเสร็จหรือยัง—แว๊ก!"

พอหันไป เขาก็ต้องตะลึงอีกครั้ง "เสียอยู่ นีคือ..."

จงยู่ใช้มีดอย่างชำนาญ แยกส่วนขาไก่อย่างประณีต ขาไก่ที่ถูก
แยกเส้นเอ็นออกแผ่อยู่ตรงกลางราวกับชิ้นเนื้อตัวอย่าง ครึ่งไว้เหนือเขียง
ด้วยเข็มหมุดหัวโต หมุดปักเรียงอย่างเป็นระเบียบ ครึ่งกล่อมเนื้อและ
เส้นเลือดแต่ละเส้นแยกจากกัน

ทำไมห้องกรรการครัวกลายเป็นที่เกิดเหตุคดีฆ่าหั่นศพไปแล้ว...

"นี่คือเส้นเอ็น" จงยู่ปักเข็มหมุดลงไปอีกอัน "สีเงินเสียด้วย สวย
จัง...ฮี้ๆ"

หากเป็นอย่างนี้ต่อไป คณะนักวิชาการเรือนของพวกเขาคงค่าเดียว
เรียกดิน...

"ทำบ้ออะไรของนาย! ใครเขาหั่นแบบนี้!" เสียงตะคอกของหลิว-
อี้เดินคังมาจากเคาน์เตอร์ทำครัวอีกฝั่ง

"ก็เธอบอกให้ฉันหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ นี่!" มอริริสตะคอกกลับ

"นายทำอาหารเด็กอ่อนหรือไง บคจนและเป็นโจ๊กแบบนี้ ไอ้

ปัญญาอ่อนเอ๊ย!" หลิวอีฉินทุบโต๊ะปัง แล้วหันไปจ้องไซเมิร์ฟที่ยืนหอคอ ค้วยความกลัวอยู่อีกฝั่ง "เอออะ! ข้าวหุงเสร็จหรือยัง"

"สะ เสร็จแล้ว..."

หลิวอีฉินทำจุกฟูคพิค "ทำไมมีกลิ่นเหล่านี้!" เธอสาวเท้ายาวๆ อย่างรวดเร็วเข้าไปหาไซเมิร์ฟ แล้วถลึงตาจ้องอีกฝ่ายอย่างน่ากลัว "เธอ แอบคิมเหล้าข้าวหรือ!"

"ฉะฉะฉะฉฉฉฉ... แค้ชิมคุนึคเดียว! สะ... ใช้ทำข้าว..."

"ข้าวหรือ" หลิวอีฉินเริ่มลงไม้คิ เธอยื่นมือไปเปิดฝ้าหม้อข้าว กลิ่นเหล้าฟุ้งอวลไปทั่ว ของเหลวที่ปริมอยู่เหนือข้าวสารในหม้อนั้น ไม่ใช่ น้ำ แต่เป็นเหล้า

"ฉะฉะฉะฉฉฉฉคิคว่า สะ... ข้าวที่แซ้ในละละเหล้าน่าจะอร่อยมะมะ มาก..." ไซเมิร์ฟอธิบายตะกุกตะกัก

"นั่นมันข้าวเหนียวหมัก! เธอนี้——" หลิวอีฉินตะคอก เตรียม เล่นงานอีกฝ่าย แต่พอเห็นไซเมิร์ฟน้ำตาปริมเหมือนจะร้องไห้แบบนั้น แล้ว ก็ได้แต่กักฟันข่มความโกรธไว้ในใจ "...เทเหล้าทิ้งแล้วแซ้ข้าวใหม่ อีกรอบ——"

"อ้ากกก!" เสียงกรีร้องลั่นแว่วมาจากอีกค้าน ฉงหลงที่ยืนอยู่ข้าง อ่างล้างจานใช้สองมือกุมเหนือดวงตา ปากก็คร่ำครวญเสียงลั่น "ผลไม้ นี้มีพิษ! มันปล่อยไอพิษออกมา! ฉฉฉพิษเข้าแล้ว! ฉฉฉต้องคาบอคนแ่ อ้ากกก——"

"อย่าไวยวายได้โหม!" หลิวอีฉินตะคอก "ฉฉฉบอกแล้วงัวให้เอา หัวหอมแซ้ น้ำก่อนค้อยหั้น!"

"คาฉฉฉ! คาฉฉฉ!" ฉงหลงเหมือนไม่ได้ยิน ยังคล้ออย่างทุลักทุเลเพื่อ หาน้ำมาล้างตา

"เอ๊ย! ระวัง!"

ไซเมิร์ฟซึ่งกำลังยกหม้อข้าวหลบไม่ทัน เคินฉฉฉงหลงเค็มๆ

ข่าวสารกับเหล่าทหารดเต็มศึระเขา ส่วนหม้อกระเด็นไปโคนซูลี่หว่าน
ซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ ฉงหลงยิ่งโวยวายหนักกว่าเก่า ไชเมิร์ฟรีบหยิบผ้าเช็ดโต๊ะ
มาช่วยเช็ดตัวเขาอย่างลนลาน ระหว่างนั้นก็แอบแลบลิ้นเลียเหล่าที่ติดตาม
นิ้วไปค้าย

หลิวอีฉินรู้สึกอยากคายอย่างบอกไม่ถูก

เมื่อเห็นสถานการณ์ซุลมนุของอีกกลุ่ม เฟิงผิงหลันอดรู้สึกอุ่นใจ
ไม่ได้

"นี่ ฉันทุ่ข่าวเสรีจแล้วนะ" ตงย่าเรียกเขาอย่างอ่อนโยน ก่อนจะ
ถามย้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงกังวล "แค่ล้างให้สะอาด เติมน้ำ เทใส่หม้อหุง
ไฟฟ้า เปิดสวิทช์ แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้วเธอ"

"ใช่แล้ว ง่ายมากเลยไชโหมลละ" ใบหน้าเฟิงผิงหลันระบายด้วย
รอยยิ้ม "อยู่กับตงย่านี่อุ่นใจจริงๆ"

ฉ ฉิมมูหนึ่ของห้อง ไปเหลียวกำลังนั่งอย่างสบายอารมณ์ เขา
นั่งกินอาหารราคาแพงระยับจากภัตตาคารหรูไปพลาง หยอกล้อกับ
สมาชิกสาวในกลุ่มไปพลาง พอหันไปมองโต๊ะกลุ่มเฟิงผิงหลัน ก็ได้แต่ยิ้ม
แล้วส่ายหน้าเล็กน้อย

"ไปเหลียวยิ้มอะไรเธอคะ" พอเห็นรอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ของไป-
เหลียวแล้ว เพื่อนนักเรียนหญิงก็เอ่ยถามอย่างอยากรู้อยากเห็น

"เห็นเรื่องน่าสนุกเข้านะ"

"เอ๋ โหนเธอ"

ไปเหลียวกินขนมที่เหลือคำเดียวหมด มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม
"เคียวก็เห็นเองละ"

เฟิงผิงหลันรวบรวมขาไก่ที่จ้งยู่หั้นไว้ค้ายกัน เนื้อไก่ฉีกและไปหมด
ห้อยเกี่ยวอยู่ตามกระดูกส่วนต่างๆ หน้าตาเหมือนร่มที่ขาดริ่นจนดูไม่ได้
เขาหันไปมองอีกด้าน อิวานหันผักอีกรอบเสรีจแล้ว คราวนี้ขนาด

เล็กลงมาก แต่หน้าตายังประหลาดเหมือนเดิม บางชิ้นเป็นก้อนเล็กๆ บางชิ้นเป็นทรงเรียวยาว ขนาดชิ้นมันฝรั่งเล็กลงมาก เปลือกที่ถูกหั่นออกหนาเท่าโทรศัพท์มือถือ ส่วนหัวหอมแค่เปลือกเปลือก แต่เนื้อยังอยู่ครบถ้วน เป็นผลกลมๆ

พอเห็นสายตาของเฟิงผิงหลัน อิวานก็โวยเสียงลั่นทันที "มองอะไรเล่า! เคี้ยวฉันก็ทำเสร็จแล้ว!"

"ฝีมือห่วยแตก" ไปหลี่รู่ยวิจารณ์อย่างไม่เกรงใจ

อิวานเหลือกตา "เรื่องมาก มิน่าไม่มีผู้หญิงที่ไหนชอบนายสักคน!"

"อยากตายใช่ไหม—"

"โอ๊ยโหย ไม่เป็นไรน่า สิ่งสำคัญที่สุดคือรสชาติต่างหาก!" เฟิงผิงหลันรีบแทรก "แค่ปรุงอาหารด้วยใจที่อ่อนโยน รับรองต้องมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นแน่"

"เห็นไหมๆ สิ่งสำคัญคือรสชาติต่างหาก! ฉันจัดการเองได้ นายมือไม่พายอย่าเอาเท้าราน้ำ!" อิวานโบกมือไล่ไปหลี่รู่ยอย่างหงุดหงิด

"ถ้าจะใช้ใจที่อ่อนโยนเพื่อเปลี่ยนแปลงรสชาติอาหารละก็ คงต้องให้แม่ชีเทเรซามาปรากฏตัวละมั้งกลุ่มเราถึงจะรอด..."

ไปหลี่รู่ยหยิบหม้อทรงแบนออกมาอย่างคล่องแคล่ว เขาจุดไฟ หยิบหัวหอม เนื้อไก่ทรงลูกเต๋าและเนยใส่ลงไป ผัดด้วยไฟอ่อนๆ ครู่หนึ่งอย่างชำนาญ เสร็จแล้วจึงเติมแป้งสาธิตลวกให้เข้ากัน เพียงครู่เดียว กลิ่นหอมฟุ้งก็กระจายทั่วห้อง

"ว้าว! คุณีใช้ได้เลยนะเนี่ย!" เฟิงผิงหลันเห็นตงย่าเตรียมข้าวเสร็จแล้วจึงเดินไปยืนข้างๆ ตอนนี้ไม่มีอะไรให้ทำ เขาหยุดคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "ตงย่าอยากลองดูไหม"

สีหน้าตงย่าดูประหลาดใจมาก "ให้ฉันทำเหรอ จะดีเหรอ"

เฟิงผิงหลันหันไปมองกลุ่มหลิวอี้เฉินโดยอักษโนมัติ เห็นหลิวอี้เฉินกำลังใช้กระบี่ป้องกันมสคที่ว่างเปล่าเคาะหัวฉงหลงอย่างกราดเกรี้ยว

"นายคี่มนจนหมดแล้วพวกเราจะใช้อะไรทำซุป ใ้อัปัญญาอ่อน!
ปัญญาอ่อน! ปัญญาอ่อน!" คำจบบคำหนึ่งก็เอกะระป่องฟาคหัวเขาทีหนึ่ง
เฟิงผิงหลันหันกลับมามา แล้วยี้มพลางตอบอย่างหนักแน่น "ไม่มี
ปัญหาแน่นอน!"

ตงย่าเคนไปหีบตะหลิว ก่อนจะขยับเข้าไปเตี้ยๆ ของโนหม้ออย่าง
กล้าๆ กลัวๆ

"อีกเตี้ยวค้องเท่น้ำซุปลงโนหม้อ แล้วเอาข้าวโพค น่องไก่ นมสด
กับแป้งสาลีใส่ลงไป เท่นี้ก็เรียบร้อย"

"โอเค เข้าใจแล้ว" ตงย่าจ้องของโนหม้อด้วยสีหน้าเอกะจริง แล้ว
เริ่มใช้ตะหลิวคนของโนหม้ออย่างซ้าๆ และมันคน

"แกงกะหรีคองโคนหักกะแนนแน แต่ซุปข้าวโพคคงไม่มีปัญหา"
ไปหาลีรุ่มองท่าทีระมัดระวังของตงย่าแล้วเอ่ยขึ้นอย่างวางใจ

อิวานไคยินคังนั้นก็หันมาถลิ่งคัจองไปหาลีรุ่ม

เฟิงผิงหลันกับไปหาลีรุ่มช่วยกันทำควมสะอาดอ่างล้างจานแล้ว
รวบรวมขยะไปทิ้ง พอกลับมาที่ห้องบังเิญเินผ่านกลุ่มทางค่านหลัง
หลิวอี้เินถือไม้กวาดแบ่งในมือด้วยสีหน้าโกรธจัด คั้งท่าจะฟาคมอรรีริส
ฝ้ายมอรรีริสก็กำหมัดแน่นพลางตะโกนลั่น ไม่มีทีท่าจะอ่อนข้อ ซูลีหว่าน
ฉงหลง และไซเมิร์ฟ รีบแยกทั้งสองออกจากกันจนซุลมุนไปหมด

"ก็แค่ของเหนียวๆ สีน้้าคาลที่มีส่วนผสมของพืชและสัตว์ที่บคคน
ละเอียคเท่านั้นเอง! ทำเป็นเรื่องใหญ่ไปได้!"

"จั้นนายก็ไปกินซีไป!"

เคนันเตอร์ทำควรรวของพวกเขาละะเทะ วัตถุคิบทำควรรวยังวางเกลิ่ยน
หม้อย้งว่างเปล่า

"ทีจจริงกลุ่มเราก็โอเคนะ" ภาพเหตุการณ์ตรงหน้าทำให้ไปหาลีรุ่ม
ถอนใจอย่างโล่งอก "แต่อย่าไปบอกอิวานละ เตี้ยวไ้อ้านั้นจะคิใจจนเหลิง"

"อ้อ! จริงด้วย!" เฟิงผิงหลันรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาเช่นกัน

ทว่า ความสุขใจของทั้งสองอายุสั้นนัก
ทันทีที่ก้าวเข้ามาใกล้กลุ่มของคน กลิ่นประหลาดฉุนหนึ่งก็บุกเข้า
จูโจมรุมรุก

"นั่นกลิ่นอะไรนะ" ไปหลี่รู่ยขมวดคิ้ว กลิ่นเหม็นเปรี้ยวรุนแรงคึกกัน
มัวไปหมด ฉุนมากจนประสาทรับกลิ่นของเขาสับสน

"โอ๊ยโหย!" เฟิงผิงหลันสูดจุมุกฟุคฟิด "แกงกะหรี่กลุ่มเรานี้กลิ่น
แหวกแนวคีนะ"

ไปหลี่รู่ยพุ่งตรงไปที่หม้อทันที พอก้มหน้ามองแกงกะหรี่ที่อีกอร์
กำลังคนอยู่ สิ่งที่เห็นคือของเหลวหนืดๆ สีน้ำตาลเข้มที่คั้นยังไม่เข้ากันใน
หม้อ แคร่รอดสีห้าชิ้นลอยคัปป้อง "ทำไมกลายเป็นแบบนี้"

"ยังมีหน้ามาถามอีก พวกเราก็อำนาจที่นายบอกนั่นละ!" อิวานรีบ
แย้ง "พอใส่ก้อนผงกะหรี่ลงไปก็กลายเป็นแบบนี้ สงสัยนายนิสัยแย่มาก
จนเขาแจกก้อนผงกะหรี่บูดมาให้กลุ่มเราแน่ๆ!"

"เป็นไปได้ยังไง..." ไปหลี่รู่ยหันไปอีกด้าน จึงเห็น "ก้อนผงกะหรี่"
ที่อิวานพุดถึง "นี่มันก้อนซูปไก่!"

"ไม่มีฉลากบอกเสียหน่อย ใส่ไว้ในกล่องพลาสติกแบบนี้ใครจะ
ไปรู้"

"ความรู้พื้นฐานแบบนี้มีคนไม่รู้ด้วยเหรอ!" ไม่สิ ถ้าแค่ใส่ก้อนซูป
ไก่ ต้องไม่มีกลิ่นเปรี้ยวแบบนี้—

ไปหลี่รู่ยกวาดตามองไปรอบๆ แล้วก็เห็นขวดจิ๊กโฉ่วไบหนึ่งตั้งอยู่
ข้างหม้อ ชั่วพริบตาที่นั่นสมองเขาว่างเปล่า คาเบิกกว้าง "นายใส่จิ๊กโฉ่วลงไป
ไปเหรอ"

"ฉันนึกว่านั่นคือน้ำมันงาเสียอีก..." อิวานตอบอย่างรู้สึกผิด แต่ชั่ว
พริบตาก็เสียงกร้าวขึ้นมาทันควัน "แต่ตอนแรกสีมันไม่เหมือนที่ควรจะเป็น
นี่ จางๆ ยังไงก็ไม่รู้ พอใส่จิ๊กโฉ่วลงไปก็ยลเหมือนแกงกะหรี่หน่อย"

"นั่นเพราะนายใส่ซูปก้อนลงไปต่างหาก!" ไปหลี่รู่ยกระซอกเปิดคู้

ใต้เคาน์เตอร์ทำครัว แล้วหยิบก้อนผงกะหรี่ป้อนออกมา "นี่ . ต่าง . หาก . ที่ . เรียก . ว่า . ก้อน . ผง . กะ . หรี!"

"อ้อ" อิวานเลิกคิ้ว "งั้นก็ใส่ลงไปสิ" พูคจบก็คว้าก้อนผงกะหรี่ป้อนจากมืออีกฝ่ายโยนลงหม้อไปทันที

ก้อนผงกะหรี่ป้อนลงหม้อเสียงดังต๋อม ลอยคูป้องอยู่กลางน้ำแกง สีประหลาดครู่หนึ่งก่อนจะจมหายไป

วินาทีนั้นไปหิ้วรุ่มอยากจับหัวอิวานจุ่มลงหม้อไปคัมพร้อมแกงกะหรี่ป้อนเหลือเกิน

"ไม่เป็นไรนะ ไม่ต้องตกใจ!" เฟิงผิงหันรีบหยิบทัพพีแล้วคนของในหม้ออย่างเอาเป็นเอาตาย "คนให้เข้ากันเดี๋ยวก็น่าจะ—" ก็ก ทัพพีคนไปคิคั่วคั่วแข็งๆ บางอย่าง เขาชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะใช้ทัพพีแหวกน้ำแกงในหม้อ หัวหอมเต็มๆ หัวถูกช้อนขึ้นมาจากก้นหม้อ

"...อย่างน้อยแกงกะหรี่ป้อนของเราก็มีหัวหอมนะ" อิวานพูคทำทางหงุดหงิดมาก

เวลานี้สีหน้าของไปหิ้วรุ่มมีคหม่นไม่ต่างจากสีคำปี้ของแกงกะหรี่ป้อนจี้ไฉ่วในหม้อเลย

เฟิงผิงหันวางทัพพี "เอ้อ เราไปคูปูข้าวโพคกันคิกว่า! คูปของพวกเราต้องเพอร์เฟค่มากแน่ๆ!"

คงย่าพูคอย่างถ่อมคั่วว่า "ฉันพยายามคเต็มที่คแล้วนะ คแต่อาจจะยังไม่คคเท่าคไหร่"

"วางใจคเถอะ คคให้คนายขว้างรองเท้าลงคไปก็ไม่มีคทางห่วยคแตกคเท่าแกงกะหรี่ป้อนคนั้นคแน่นอน"

พอเปิดคผาหมี คูปขึ้นคสีคเหลืองอ่อนควันคลอยคฉุย ในคูปมีคก้อนคเล็กคสีคเหลืองคและคสีแดง

คสีคถูกคคอง คเท่าคที่คคมคผ่านคๆ คกลินคก็คน่าจะไม่มีคปัญหา คแต่คว่า—

"คเดี๋ยวนะ คก้อนคเล็กคๆ คสีคเหลืองคนี้คมัน...คสับคปะคระคนี้!"

"ฉันคิดว่าข้าวโพคน้อยไป เลยเปิดอีกกระป๋อง" ตงย่าชี้กระป๋อง
เปล่าที่ตั้งอยู่ค้ำข้าง "สี่เหลืองเหมือนกันนะ"

เฟิงผิงหลันก้มลงคม "เป็นกลิ่นหอมหวานที่คุ้นเคยยังไม่รู้ล่ะ"
ทำให้จู้ๆ เขาก็อยากกินน้ำแข็งไสขึ้นมา

"ฉันใส่อันนี้ลงไป" ตงย่าหยิบกระป๋องพลาสติกอีกใบออกมาจากตู้
"นมสดชนิดนี้ขึ้นมาก ฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลย"

"นั่นมันนมข้น..." ไปเหลี่รุ่ยถอนใจอย่างหมดอาลัยตายอยาก
"หมดกัน คอนนี้คงเหลือแค่ข้าวสวย—" สายตาเขาเลื่อนไปที่หม้อข้าว
แล้วก็ชะงักไปทันที "ทำไมมีฟองสีขาวไหลออกมาจากหม้อไฟฟ้า..."

โฟมขาวเป็นฟองฟืดทะลักออกมาจากฝาหม้อที่เปิดอยู่ ใ้อร้อนๆ
พวยพุ่งจากช่องว่างระหว่างฝากับตัวหม้อ รวากับพร้อมจะระเบิดได้ทุกเมื่อ

"ฉันแค่ล้างข้าวสาร เสร็จแล้วใส่ลงในหม้อ ไม่ได้ทำนอกเหนือจากนี้
เลยนะ!" ตงย่ารีบแก้ต่าง

"ตงย่า คุณใช้อะไรล้างข้าวสารอะ" เฟิงผิงหลันกระซิบถามเสียง
แผ่ว

"นั่นนะ" นิ้วขาวมืองเรียวยาวชี้ไปทางอ่างล้างจาน สิ่งที่วางอยู่คือ
น้ำยาล้างจานความเข้มข้นสูงสำหรับคราบติดแน่น

เฟิงผิงหลันกับไปเหลี่รุ่ยยืนที่อยู่กับที่

ไปเหลี่รุ่ยซึ่งนั่งมองทุกอย่างอยู่ที่อีกมุมหนึ่งของห้องหลุดเสียง
หัวเราะลั่นอย่างสะใจ อ่า เขาซึกจะชอบวิชาการเรื่อนขึ้นมาซะแล้ว

ซูปที่เคียวอยู่เหนือเตาไม่รู้เริ่มเคียดปุกคั้งแต่เมื่อใด ของเหลวเคียด
พล่านอย่างบ้าคลั่งราวกับจะพุ่งพรวดออกจากหม้อ

ตงย่ารีบยกฝามี้อขึ้นโบกเบาๆ กำแพงลมก่อตัวล้อมรอบเตาไฟ คุณ
อากาศที่อยู่รอบหม้อออกมาจนหมด ทำให้บริเวณรอบเตาอยู่ในสภาวะ
สุญญากาศ เปลวไฟมอดอย่างรวดเร็ว ซูปชั้นที่กำลังเคียดพล่านกลับสู่
สภาพปกติ

คงย้ายยื่นมือไปปิดเตาแก๊ส

ปู่! เสียงระเบิดคังก็ก้อง คงยาตกใจจนสะดุ้ง นึกว่าตัวเองก่อปัญหาเข้าแล้ว ที่ไหนได้เสียงดังมาจากกลุ่มทางด้านหลัง

เปลวเพลิงขนาดมหึมาเท่าเสาบ้านพุ่งพรวดถึงฝ้าเพดาน มอร์ริสที่ยืนอยู่ข้างเตาแก๊สโค่นแรงระเบิดเข้าเต็มรัก แต่เขาเป็นปีศาจธาตุไฟ ไฟแค่นี้ไม่อาจทำอันตรายเขาได้แม้เพียงปลายก้อย

ขณะที่เพื่อนนักเรียนพากันกรี๊ดร้องเกรียมโทร. แจ้งดับเพลิง เปลวเพลิงก็หกดกลับไปอยู่ที่ใต้หม้ออย่างรวดเร็ว กลับสู่สภาพเปลวไฟจิ๋วหลิว ห้าหกดวงเหนือเตาแก๊สเช่นเดิม มอร์ริสแอบใช้เวทมนตร์ควบคุมเปลวเพลิงให้ลดกำลังลง

แต่เปลวเพลิงอันรุนแรงเมื่อครู่เผาผลาญวัตถุในหม้ออย่างไม่ปราณี ครั้นคำปี่กับกลิ่นเหม็นระคายจมูกลอยออกมาเป็นระยะ

"ทำอะไรของนาย!"

"เวลาไม่พอ ฉันทายจะทำให้มันสุกเร็วๆ" มอร์ริสตอบเสียงแผ่ว

เขาแอบใช้พลังปีศาจควบคุมเปลวไฟ ปราบกว่าอุณหภูมิสูงเกินไป ทำให้ขวดพลาสติกใส่น้ำมันสลัดที่ตั้งไว้ด้านข้างละลาย น้ำมันไหลไปบนเตาแก๊ส และเกิดเพลิงไหม้อย่างที่เห็น

เมื่อไฟมอด ทุกคนพากันถอนใจอย่างโล่งอก ทันใดนั้นฝนก็เทครืนลงมา เปลวไฟเมื่อครู่ทำให้อุปกรณ์ป้องกันไฟไหม้ทำงาน ระบบน้ำดับเพลิงอัตโนมัติปล่อยน้ำพวยพุ่งลงมาเป็นสาย

เสียงอุทานอย่างตื่นตระหนกปนกับเสียงบ่นแว่วมาเป็นระลอก ทุกคนรีบหาที่หลบและคว้ามีดถือกับของที่ทำจากกระดาษมาไว้กับตัว อาหารที่ทำเสร็จแล้วของกลุ่มอื่นๆ ถูกสายน้ำพุ่งใส่จนแฉะไม่เหลือสภาพ

อาจารย์วิชาการเรือนเปียกม้อล่อม้อแล็ก เธอตะคอกอย่างกราดเกรี้ยวด้วยสีหน้าคุดันว่า "กลุ่มสี่ห้ามออกจากห้อง! คนอื่นไปได้!"

หลิวอี้เฉินกับคนอื่นได้แต่ส่งเสียงจิมงำในคออย่างน่าสงสาร

"รอดหวุดหวิด..." ไปหลี่รู่ยกระซิบกับเฟิงผิงหลัน "ต้องขอบคุณพวกเขานะ แงงกะหรี่คำปีหม้อนั้นของเราเลยไม่ต้องเอามาคิคะแนน"

"ฮ่าๆ จริงด้วยนะ" เฟิงผิงหลันหัวเราะแห้งๆ พวกมอริริสก็เล่าเรื่องวุ่นแบบนั้น เขาในฐานะผู้ผูกพันอะไม่มีทางอยู่รอดปลอดภัยแน่

ตงย่าเดินตามมาข้างหลัง ขณะเดินผ่านอาจารย์วิชาการเรื่อน จู่ๆ ของอย่างหนึ่งก็หล่นมาจากชายแขนเสื้อโคต

แป้งสาธิต่อหนึ่ง

ตงย่าก้มลงเก็บด้วยรอยยิ้มระรื่นราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่พอขาอีกข้างก้าวไปข้างหน้า ของอีกห่อก็ร่วงลงมา คราวนี้เป็นน้ำตาลทรายจุกโต

"เดี๋ยวก่อน" อาจารย์วิชาการเรื่อนเรียกตงย่าไว้ "ถอคเสื้อโคตซิ"

ตงย่าลังเลอยู่ครู่หนึ่ง เขาถอนใจแล้วรูดซิปเสื้อโคตลงอย่างเสียไม่ได้

ในเสื้อของเขามีถุงต่างๆ เหน็บไว้เต็ม ทั้งแป้งสาธิต น้ำตาล เกลือ บางถุงปิดไม่สนิท พอน้ำซึ่มเข้าไปน้ำหนักจึงเพิ่ม และหล่นลงบนพื้นอย่าง ที่เห็น

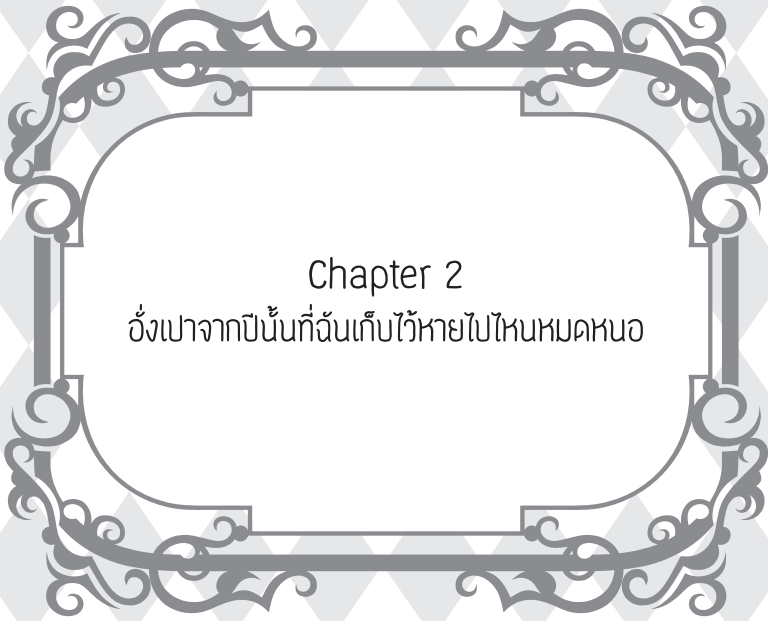
"ตงย่า?" เฟิงผิงหลันอ้าปากค้าง "คุณเอาของพวกนี้ไปทำอะไรครับ"

"ฉันนึกว่าเหมือนกระดาศพิษชูในห้องน้ำนะ ใครอยากเก็บไปใช้ก็ได้"

"เอาไปใช้นะได้ แต่เธอหยิบไปเยอะขนาดนี้ไม่ได้!" อาจารย์วิชาการเรื่อนคำหั้นเสียงเข้ม

ตงย่ายิ้มเผื่อน "ผมก็ว่าอย่างนั้นเหมือนกัน..." เพราะงั้นถึงต้องเอาซ่อนไว้ได้เสื้อโคตแบบนี้ไง

"เธออยู่ก่อน!" อาจารย์วิชาการเรื่อนถลึงตาจ้องเฟิงผิงหลัน ก่อนจะพุดด้วยเสียงที่เบาลง "ฉันรู้ว่าเธอกับเขา แล้วก็พวกที่ก่อเรื่องเมื่อที่ 'เกี่ยวข้อง' กัน เพราะงั้นเธอก็อยู่คู่ด้วย!"

Chapter 2

อั่งเปาจากปิ่นที่ฉันเก็บไว้หายไปไหนหมดหนอ

เวลาที่เที่ยงตรง ณ อาคารบริหาร ออฟฟิศอาจารย์ประจำชั้น

กลิ่นยาสมุนไพรฉุนก็อบอวลทั่วห้อง อินซู่ซวงนั่งอยู่ด้านหลังโต๊ะทำงานพลางใช้มือข้างหนึ่งกุมขมับ มองนักเรียนเจ็ดคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า ทั้งเจ็ดสวมชุดพลະที่ยืมมาจากส่วนกลาง เส้นผมยังเปียกชื้น

อินซู่ซวงถอนใจแล้วเอ่ยขึ้นอย่างเนิบช้า "วันก่อนสมาคมส่งคำสั่งลงมา บอกว่าระยะนี้เกิดเหตุการณ์ผิดปกติบ่อยครั้ง จากการสืบสวนพบว่า คุณเหมือนกลุ่มกบฏรวมตัวกัน และกำลังเคลื่อนไหวเพื่อสร้างโรงเรียนอย่างลับๆ เพื่อสร้างผู้สืบทอดรุ่นใหม่เป็นกองกำลังต่อกรกับสมาคม"

ทุกคนมองหน้ากัน ไม่เข้าใจว่าทำไมอินซู่ซวงต้องพูดเรื่องนี้

"สมาชิกกลุ่มหัวรุนแรงของสมาคมเสนอว่า น่าจะรวบรวมผู้อัจฉริยจากทุกแห่งทั่วโลก ค้นหาตำแหน่งที่ตั้งของโรงเรียนลับแห่งนั้น แล้วส่งกองกำลังเข้าทำลายให้ราบคาบ" อินซู่ซวงชะงักไปครู่หนึ่ง "ฉันคิดว่าส่งพวกเธอไปกลุ่มเดียวก็น่าจะพอแล้ว"

"อาจารย์หมายความว่าพวกเราแข็งแกร่งมาก เลยจะมอบภารกิจสำคัญขนาดนี้ให้พวกเราดูแล และสร้างผลงานเพื่อชำระล้างความผิดในครั้งนี้ให้ไหมครับ" เฟิงผิงหันตาคาเป็นประกายวับ

"ฉันหมายความว่า คนที่ข้องเกี่ยวกับพวกเธอเป็นเวลานานจะเกิดอาการเหนื่อยหน่ายชีวิตขั้นรุนแรง และพวกเธอมีทักษะยอดเยี่ยมในการทำคนรอบข้างอยากฆ่าตัวตาย" อินซู่ซวงตอบเสียงเย็น

"อ้อเหอครับ" เฟิงผิงหันแกหัวแกกรากๆ "ก็เป็นทักษะที่แข็งแกร่ง

ประเภทหนึ่งเหมือนกันสินะครับ"

หลิวอู๋ฉินใช้ข้อศอกกระทู้เพิงผิงหลันอย่างแรง เป็นสัญญาณให้ เขาหุบปาก

"ตัวการหลักของเรื่องครั้งนี้คือเธอกับปีศาจใต้พื้นของเธอ" อินซู่ซวงมองเพิงผิงหลันแล้วหยิบซองจดหมายจากแฟ้มเอกสารบนโต๊ะทำงาน "นี่คือประมาณการค่าเสียหาย หนังสือเรียกร้องค่าชดเชยอย่างเป็นทางการกับไบแจ่งนี่จะส่งให้เธอภายในสองสามวันนี้ พวกเขาต้องรับผิดชอบชำระเงินก้อนนี้ด้วยตัวเอง"

เพิงผิงหลันยื่นมือไปรับซองจดหมายแล้วดึงไบประเมินค่าเสียหายออกมา ฉงหลง ไชเมิร์ฟ และมอร์ริส ยืนหน้าหนึ่งเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น รวากับเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับตนเอง เพราะเงินค่าชดเชยไม่ทำให้พวกเขาเดือดเนื้อร้อนใจแต่อย่างใด แต่คงยากกลับรีบเขยิบเข้ามาชิดเพิงผิงหลันอย่างร้อนรน ตาจ้องกระดาศที่ค่อยๆ คลี่เปิดในมือของอีกฝ่าย

"โว้ว!" พอเห็นตัวเลขแล้วเพิงผิงหลันถึงกับสะดุ้ง "เลขหกหลักเลยนะเนี่ย"

แต่เหล่าปีศาจคงไม่เดือดร้อนเรื่องเงินทองหรอก วันก่อนยังเห็น ฉงหลงซื้อโมเดลรถแข่งรุ่นลิมิเต็ดที่นำเข้าจากต่างประเทศมาเล่นหน้าตาเฉย เห็นว่าราคาเกือบหมื่นหยวน

เสียงจิม่าอย่างเป็นทุกข์แว่วมาจากคนที่ยืนอยู่ข้างๆ

"คงยาว?" เพิงผิงหลันรู้สึกว่คงยาวแปลกไปจากปกติ จึงเอ่ยถามอย่างห่วงใย

คงยาวหน้าซีดเหมือนกระดาศ เหงื่อเม็ดโตผุดจากหน้าผาก ตาจ้องเขม็งที่ตัวเลขในไบประเมินค่าเสียหาย รู้สึกราวกับพื้นใต้ฝ่าเท้าอันทรธาน วัปไปกับตา เขาร่วงหล่นลงสู่ความมืดมิดไร้ที่สิ้นสุด ท้องฟ้าเบื้องบนหมุนคว้างราวกับพายุลูกเห็บ

ตั้งสติ เขาต้องตั้งสติไว้...

"นายโอเคไหม เป็นอะไรไปนะ" คนอื่นเห็นท่าทีแปลกๆ ของตงย่า จึงถามขึ้น

"ฉันสบายดี..." ตงย่าเอ่ย แต่เหมือนเสียงแหบห้าวกว่าปกติ
เขาค้องคั่งสติ...

เขาอยากกินไอศกรีม ลี้นและลำคออันแห้งผากของเขาต้องการรส เย็นหวานชุ่มฉ่ำแบบนั้นมาหล่อลื่น ความร้อนรอนกระวนกระวายในใจเขา ต้องการความหอมหวานเนียนชั้นแบบนั้นมาทุเลา...

แต่ไม่มีอีกแล้ว เวลานี้ไม่มีอีกแล้ว ในบ้านไม่มีแล้ว กล่องสุกด้าย เขากินหมดไปเมื่อคืนวาน ไม่ต่างอะไรจากตู้โลหะอันว่างเปล่าในห้องเก็บ ของ

"คุณไม่สบายหรือเปล่าครับ" เฟิงผิงหันยื่นมือไปแตะไหล่ของ ตงย่าเบาๆ

"ฉันไม่เป็นไร..." ตงย่ารู้สึกเวียนหัว เขาพยายามทรงตัวให้มั่นคง แต่เท้ากลับไม่ฟังคำสั่ง เขาล้มลงหงายหลังตั้ง

ก่อนจะล้มลง เฟิงผิงหันรีบเข้าไปคว้าตัวเขาจนเผลอปล่อยใบ ประเมินราคาในมือ กระดาษแผ่นนั้นปลิวลงแปะเหนือใบหน้าของตงย่า ตัวเลขค่าเสียหายหกหลักสะท้อนให้เห็นเต็มสองนัยน์ตา

เขาส่งเสียงครางอย่างเจ็บปวดเป็นครั้งสุดท้าย แล้วสติก็ดับวูบ

เมื่อตงย่าลืมตา ภาพที่ปรากฏตรงหน้าไม่ใช่ซอฟต์แวร์ของอาจารย์ และไม่ใช่ห้องเรียน แต่เป็นฝ้าเพดานในห้องนอนของเขาเอง

เขาจ้องเพดานสีขาวนวลเขม็ง ก่อนจะพบว่าที่มุมหนึ่งมีหยากไย่ เปื้อนฝุ่นเกาะอยู่

เขากระดิกนิ้วเล็กน้อยโดยอัตโนมัติ เรียกลมแผ่วเบาวูบหนึ่งออกมา พัดไยสกปรกเล็กจิ๋วออกนอกหน้าต่างไป

"พื้นแล้วเหอ"

เขาหันไปหาคนเสียง เห็นไปเหลียวกำลังนั่งอยู่ด้านหน้าโต๊ะหนังสือ ข้างหนึ่งยกขึ้นไหวห่าง ตาจ้องมาที่เขาอย่างสงบ อีกมุมหนึ่งของห้อง เควตซ์ลียืนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้า สายตาจ้องตรงมาที่เขาอย่างเงียบงัน

วินาทีที่สายตาเขาประสานกับเควตซ์ลีย คงยาผลอลบลตาโดย สัญชาตญาณ เขาเป็นหน้าไปอีกทางและลุกขึ้นนั่ง

"จู่ๆ นายก็สลบไป ทุกคนตกใจหมด" ไปเหลียวลุกขึ้น "ผู้อัญเชิญ ส่งหม่อมมาตรวจอาการนาย ไอ้คนที่ชื่อเชิร์ชโนสนั้นละ ผลการวินิจฉัย ไม่น่าเชื่อถือเหมือนหน้าคาหม่อมไม่มีผิด หึๆ" เขาไม่ถามอะไรอีก รอให้ คงยาเปิดปากเอง

คงยาถอนใจเล็กน้อย "ฉันไม่เป็นไร"

ไปเหลียวเลิกคิ้ว คำตอบนี้ไม่น่าพอใจเอาเสียเลย แต่เขาไม่พูดอะไรมาก

"ในเมื่อไม่เป็นไร ก็ออกไปบอกให้ทุกคนเข้าใจแล้วกัน" ไปเหลียว เดินไปทางประตู มีอึครรวาจับ แล้วเดินออกนอกห้องไปโดยไม่แม้แต่หันมามอง

เควตซ์ลียังจ้องเขาเหม็ง คงยารู้ดี เควตซ์ลียกกำลังรอฟังคำอธิบาย จากเขา

"ดูเหมือนฉันจะก่อเรื่องยุ่งสินะ" คงย่ายิ้มเฟื่อน

"ฉันสนใจแค่เรื่องตามหาองค์ชายซาเคด ในเรื่องนี้ นายยังไม่ได้ ก่อปัญหาอะไร" เควตซ์ลีย่อยอย่างเย็นชาแล้วหมุนตัวเดินออกจากห้องไป

คงยาสูดหายใจลึก เมื่อถึงเวลาต้องเผชิญหน้ากับความจริง เขาก็ ต้องเผชิญหน้าให้ได้...

เขาพยายามข่มใจให้สงบ แล้วลุกขึ้นเดินไปยังห้องรับแขกด้วย สีหน้าสุ่ม

ทุกคนกำลังนั่งรออยู่ในห้องรับแขก ต่างเป็นห่วงอาการเขาไม่น้อยไปกว่ากัน

"คงอย่า! คุณไม่เป็นไรนะครับ" เฟิงผิงหันรีบลากโซฟาไปทาง
คงย่า "รีบนั่งลงก่อน คนป่วยไม่ควรยืนนานๆ นะครับ!"

"ขอบคุณมาก" คงย่านั่งลง สีหน้าเยือกเย็นมาก

นาฬิกาบนผนังบอกเวลาสองทุ่มห้านาที เริ่มชั่วโมงเรียนของ
โรงเรียนงวมี่คแล้ว แต่ทุกคนอยู่ที่นี้ แน่จนเป็นเพราะเขาไม่ได้ไปเรียน
เมื่อคิดได้ดังนี้คงย่ายิ่งรู้สึกผิดกว่าเก่า

"ตกลงเกิดอะไรขึ้นกันแน่" มอรรริสถาม "วันนี้นายท่าทางแปลกๆ
ทั้งวันเลย ตกลงมีปัญหอะไร"

คงย่าถอนใจ "มีเรื่องไม่ตีบางอย่างเกิดขึ้น..."

ทุกคนหน้าเปลี่ยนสีทันควัน

"เกิดอะไรขึ้น!"

"สถานการณ์เลวร้ายมากไหม"

"เกี่ยวกับที่นายสลบไปด้วยหรือเปล่า" มอรรริสซักไซ้

คงย่าพยักหน้า ขณะกำลังจะเปิดปาก เขาจึงตระหนักว่าการ
อธิบายความจริงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

"พวกเรา..." เขาเพิ่งพูดได้สองคำ ก็ต้องยกมือขึ้นกุมปากอย่าง
เจ็บปวด พันขบกันแน่นจนไม่มีคำพูดหลุดล่อออกมา

"ลูกสมุนขององค์ชายสามเธอ หรือพวกนั้นเจอตัวนายแล้วสาป
นาย" ฉงหลงสันนิษฐานด้วยสีหน้ากังวล "ทหารแนวหน้าขององค์ชาย
สิบสองไม่มีทางเป็นลมเพราะเรื่องไม่เป็นเรื่องแน่ ฉันท่านายถูกสาปชั่ว
ป่าป!"

คงย่าส่ายหน้าอย่างลำบากใจ สีหน้ายังเศร้าหมอง

"พวกเรา..." เขาเอ่ยขึ้นอีก ดูเหมือนกำลังทรมานจากความทุกข์
สาหัส

ทุกคนเขยิบเข้าไปใกล้กลางเสียงหูกังอย่างตั้งใจ

คงย่าสูดหายใจลึก ทำใจให้สงบ สีหน้าเรียบเฉย รวากับกำลังสั่ง

เสี่ยลาตาย "ตอนนี้พวกเรา—"

พี่บ! ดวงไฟอันสว่างไสวภายในห้อง จู่ๆ ก็ดับวูบ

"ทำไมไฟดับล่ะ"

"ศัตรูบุกโจมตีเธอ!"

"รีบกางอาคมป้องกันเร็วเข้า! ทุกคนเตรียมพร้อม!"

ความตื่นตระหนกปกคลุมทั่วห้อง กระทบฟุ้งผิงหลั่นยังเรียกคาบ
เจามีคดอกมา แล้วเหลียวซ้ายแลขวาวอย่างระแวงระวัง

"ไม่มีศัตรู ไม่มีใครโจมตีเราทั้งนั้น..." เสียงเซ่ร้ายหมองของตงย่า
แว่วมาอย่างแผ่วเบาจากความมืด "—พวกเราไม่มีเงินแล้วต่างหาก"

หา! ช่างเป็นความจริงอันน่าอัปอายจนอยากเอาหน้าซุกดิน...

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ ชั่ววินาทีนั้นทุกคนยังไม่เข้าใจว่าเกิด
อะไรขึ้น เพราะคำว่า "ไม่มีเงิน" ไม่เคยอยู่ในหัว ช่างเป็นเรื่องที่ไกลตัว
และเป็นนามธรรมเหลือเกิน

"ไม่มีเงินนั่นหรือ" สีหน้าของทุกคนเต็มไปด้วยความสับสน

ไปเหลียวซ้ายหน้าน้อยๆ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มจางเหมือนเรื่อง
ตรงหน้าเป็นละครตลก เควตซัลยังหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึกเหมือนเคย
แต่เหมือนเห็นร่องรอยแห่งความเหนื่อยหน่ายจางๆ ซ่อนอยู่

"ทำไมไม่มีเงิน"

"ในตู้โลหะที่มีเพียงตัวเลขกลมๆ ใบนั้นไม่ได้มีเหลืออีกเยอะหรือ
หรือ" ฉงหลงไม่เข้าใจ "นายเปิดตู้ฝึควิธีหรือเปล่า"

"เปิดไฟให้สว่างก่อนแล้วค่อยคุยกันดีไหม" มอริริสตีคนี้ว์ เปลวไฟ
กลุ่มหนึ่งลอยขึ้นกลางอากาศ มอบความสว่างทั่วห้อง

ภายใต้แสงไฟ ใบหน้าของตงย่าคู่มืดหม่นพิกล

"ช่วยอธิบายให้ละเอียดกว่านี้ได้ไหม"

"ก็อย่างที่บอก พวกเราไม่มีเงินแล้ว" ตงย่าย้ำอีกครั้ง คราวนี้
น้ำเสียงแผ่แววกระวนกระวาย

"แล้วเกี่ยวอะไรกับเรื่องไฟดับ" ฉงหลงไม่เข้าใจ

ตงย่าลุกพื้บแล้วเดินไปทางห้องพัสดุ เขาหยิบกระดาษกองหนึ่ง มาวางไว้เหนือโต๊ะน้ำชา กระดาษเหล่านั้นคือใบเรียกเก็บเงิน ทั้งค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าแก๊ส ค่าอินเทอร์เน็ต แล้วยังมีค่าโทรศัพท์อีก

"นี่คืออะไร"

"ใบเรียกเก็บเงิน"

"ว้าว" เฟิงผิงหันหยิบกระดาษเหล่านั้นมาพลิกดู "ถ้าอย่างนั้นเราก็ถูกตัดน้ำ คัดไฟ คัดแก๊สพร้อมกันเลยนะสิ!" เขาหยิบใบเรียกเก็บเงินอีกแผ่นขึ้นมา "แล้วก็ถูกตัดอินเทอร์เน็ตกับโทรศัพท์ด้วย"

"ว่าไงนะ!"

"มาตัดอินเทอร์เน็ตฉันได้ยังไง เกี่ยวอีกหนึ่งชั่วโมงปลาดังกรพรรคิของฉันก็จะอืดเลยแล้วนะ! ต้นสายรุ่งก็จะผลิดอกแล้วด้วย!"

"ฉันมีรายการที่ต้องดูตอนที่ทุ่ม"

"ฉันก็เหมือนกัน..." ไชเหมิ่ร์ฟพูดเสียงเบา "...มีวิธีทำให้กลับเป็นปกติไหม"

ทุกคนแย่งกันพูด ตงย่าซึ่งร้อนใจอยู่เป็นทุนเดิม เวลานี้ความอดทนขาดฝั่ง

"เราตกอยู่ในสถานการณ์ย่ำแย่แบบนี้ ก็เพราะทุกคนยกเว้นเวดซัลใช้เงินกันเปลืองมาก" เขาอดไม่ได้ที่จะคาดโทษ "หลังจ่ายค่าเล่าเรียนพวกเราก็นับว่าค่อนข้างขัดสน แต่ฉงหลงก็ยังซื้อโมเดลรถแข่งในเกม แล้วก็ของไร้สาระอะไรอย่างอื่นตลอดเวลา! มอริริสสั่งอุปกรณ์ออกกำลังกายมาเยอะไปหมด เครื่องหนึ่งราคาเกือบหมื่น! ไชเหมิ่ร์ฟซื้อทั้งนิยายและคิวิคิบลูเรย์มาคุณไ่ว่แบบไม่รู้จักพอ ไหนจะชุดโฮมเทียเตอร์อีก แกรมยั้งคิมเหลี่ยหื้อแพงวันละคั้งหลายขวด! ไปเหลียวก็เหมือนกัน ใช้เงินซื้อเสื้อผ้าแบรนด์เนมไม่รู้เท่าไร แกรมไปสถานบำเรอระดับพรีเมียมทุกวัน! เงินพวกนี้รวมกันแล้วมูลค่าไม่น้อยเลยนะ!"

ไปเหลียวมัวนี่กว่าตัวเองซึ่งนั่งเจียบมาโดยตลอดจะพลอยโดน กระสุนไปด้วย จึงเลิกคิ้วแล้วสวนกลับทันที "ขอโทษนะ ไนค์คลับไม่ใช่ สถานบำเรอ แต่เป็นสถานที่สำหรับพบเพื่อนใหม่ การบำเรอน่ะเกิดขึ้น หลังจากพบเพื่อน และไม่ได้เกิดขึ้นในสถานที่นั้นด้วย"

"นั่นไม่ใช่ประเด็น!" คงย่าสวนอย่างโมโห "ถ้าทุกคนรู้จักประมาณ กำลังทรัพย์ของตัวเองเสียหน่อย จะไม่เกิดเรื่องแบบนี้เลย..."

"เฮ๊ยๆ มีแค่พวกเราหรือไง!" มอรรริสเองก็อดไม่ได้ที่จะทักท้วง "นายก็ไปซูเปอร์มาร์เก็ตแล้วซื้อของเยอะเยอะทุกวันเหมือนกันนั่นละ!"

"ของที่ฉันซื้อมีแต่ของใช้จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันทั้งนั้น"

"อ้อ งั้นเหร่อ" ฉงหลงเดินไปที่ตู้เก็บของ จากนั้นดึงลิ้นชักและเปิด ประตูตู้จนหมดทุกใบ ภายในนั้นคือชั้นส้อมโลหะสีเงินวาววับกับช้อนน้ำชา ที่สลักเสลาลวดลายประณีต แสงไฟยิงเข้าไปทุกอย่างเป็นประกายแวววาว "สามในสี่เป็นของใหม่เอี่ยม!"

คงย่าเริ่มรู้สึกผิดขึ้นมาบ้าง "แต่นี่เป็นของที่ทุกคนใช้ได้ วางทิ้งไว้ ก็ไม่บูดเน่า" เขาชอบช้อนน้ำชามาก โดยเฉพาะช้อนชาคันเล็ก เวลาใช้ช้อนเงินเล็กๆ ที่เป็นประกายแวววาวเหล่านี้ตัดไอศกรีม ยิ่งทำให้รสชาติ หอมหวานชวนอิมเอมขึ้นเป็นสองเท่า

"นายก็รู้ดีว่าพวกเราไม่ต้องใช้พวกนี้! ค่อยให้ใช้ก็ไม่จำเป็นต้องใช้ เยอะขนาดนี้!" มอรรริสสวนทันควัน

เฟิงผิงหันแอบคีย์ใจที่ไม่ได้พาเหล่าปีศาจไปทำบัตรเครดิต ไม่อย่าง นั้นกระทั่งบ้านคงถูกยึด

คงย่าเหลือบมองมอรรริสอย่างเย็นชา "อย่าลืมนะวันนี้ค่าเสียหาย เลขหกหลักนั้นเป็นฝีมือนาย เหมือนราคาน้ำมันใส่กองไฟให้สถานการณ์ ยิ่งเลวร้าย..." คงย่าแคกคันประโยคเดียวแต่กระทบสองเรื่องพร้อมกัน

มอรรริสเถียงไม่ออก

คงย่าชิงตำแหน่งผู้ถือไฟเหนือกว่ากลับมาได้ จึงพุกค่อ "ตอนแรก

ฉันคิดจะฉวยโอกาสตอนคาบเรียนการเรือนเอาแป้งสาลีกับน้ำตาลมาไว้ที่บ้านนิคหน่อย เพื่อจะช่วยยืคเวลาให้สถานการณ์ดีขึ้นบ้าง แต่เพราะนายก่อเรื่องยุ่งทุกอย่างเลยพังหมด"

"ขอแทรกหน่อย" ไปเหลียวเอ่ยอย่างเรื่อยเฉื่อย "นอกจากน้ำตาล นายยังหยิบเกลือมาด้วย ถ้าเอามาซงปนกัน ฉันก็กินไม่ได้อยู่ดี หึๆ"

"นั่นไม่ใช่ประเด็น!" ตงย่าตะคอกสวน

ถูกตัดน้ำตัดไฟแถมตอนนี้คิดหนีอีก ทุกคนรู้ว่าสถานการณ์เลวร้ายแค่ไหน พวกเขาเห็นว่าสิ่งที่น่ากลัวที่สุดสำหรับชีวิตบนโลกมนุษย์คือ องค์กรชายสามกับผู้อัญเชิญ ไม่นึกว่ายังมีศัตรูตัวฉกาจอีกอย่าง ที่มีชื่อว่า วิกฤตการณ์ทางการเงิน

โลกมนุษย์สงบสุขกว่าโลกปีศาจมากนัก แต่ท่ามกลางความสงบสุข กลับมีอุปสรรคอันน่ากลัวแฝงอยู่

"จันตอนนี้เราจะทำยังไงกันดี" ฉงหลงเอ่ยแทรกความเจี็บ

"นอกจากเคตซัลที่มีเงินเดือนจากงานแพทย์ประจำโรงเรียนแล้ว พวกเราที่เหลือต้องหาทางหาเงิน..." ตงย่าใช้มือกุมขมับปลงพุดเสียงแผ่วอย่างกังวล "เราเคยผ่านยุคสงครามอันลำบากยากแค้นมาแล้ว แค้ตัดไฟตัดอินเทอร์เน็ตไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรสักนิด ปัญหาหนักอกตอนนี้คือค่าเสียหายก้อนนั้นต่างหาก..."

วินาทีที่คำพูดนี้หลุดจากปาก มอร์ริสกับฉงหลงร้องท้วงเสียงหลงทันที

"อินเทอร์เน็ตถูกตัดเป็นเรื่องร้ายแรงมากนะ! นายพูดเหมือนเป็นเรื่องไม่สลักสำคัญได้ยังไง!" มอร์ริสแย้ง ไชเมิร์ฟพยักหน้าหงิกๆ อย่างเห็นด้วยเต็มที่

"นี่ ถ้าต้องหาเงินก้อนใหญ่ๆ ภายในเวลานิคเดียว ปกติมนุษย์เขาทำกันยังไง" ฉงหลงถามเพ็งผิงหลัน

วันเวลาในอดีตที่โลกปีศาจ ความสามารถในการรบเป็นกุญแจ

สำคัญสู่ความร่ำรวยและฐานะอันครึกครื้น การปล้นสะดมช่วงชิงเป็นเรื่องธรรมดา พวกเขารู้ว่ากฎในเกมแห่งชีวิตบนโลกมนุษย์ต่างจากโลกปีศาจ แต่ไม่รู้ว่าต้องเล่นเกมนี้อย่างไร

"หืม" เฟิงผิงหลั่นเกาหัวแกรกๆ "ถ้าเวลาจำกัดละก็ คงต้องปล้นธนาคารละมั้ง ฮ่าๆ"

ฉงหลงกับมอริริสพยักหน้าหงึกๆ

"ฉันเคยเห็นในทีวี ธนาคารมีวัตถุมูลค่ามหาศาลเก็บไว้มากมาย และมีเจ้าหน้าที่ติดอาวุธคอยคุ้มกันสมบัติเหล่านั้น"

"งั้นเราแค่จัดการทหารยาม สมบัติก็เป็นของเราแล้ว"

"ใช่แล้ว จากนั้นตามถนนหนทางก็จะมีโปสเตอร์แผ่นโตติดรูปถ่ายของพวกเรา พร้อมทั้งบรรยายความเก่งกาจสามารถของเราด้วย ผู้คนทั้งหลายจะได้ชื่นชมและคอยติดตามผลงานของเราไงละ" ฉงหลงหยุดครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ "คงเหมือนเพจแฟนคลับคนดั่งนะ"

"มีคนทำอะไรแบบนั้นด้วยหรือ" มอริริสถามควัก

"ไม่รู้เหมือนกัน ฉันว่าน่าจะเป็นพวกวงฉกฉวยมั้ง"

"เฮ้ย! เมื่อกี้ฉันล้อเล่นนะ!" เฟิงผิงหลั่นรีบปรามความคิดหลุดโลกของทั้งสอง

"จริงๆด้วย เวลานี้เราไม่ควรทำตัวเป็นจุดสนใจจนเกินไป ถ้ารูปภาพของพวกเราเผยแพร่ไปทั่วคงไม่ดีแน่" ฉงหลงหยุดคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจพับแผนการนี้ไปก่อน

"มีวิธีอื่นที่โลว์โพรไฟล์กว่านี้ไหม"

เฟิงผิงหลั่นกำลังจะอ้าปากพูด แต่ไซเมิร์ฟที่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่งยกมืออย่างอวยๆ ชักจิ้งหะเขาเสียก่อน คงไม่ใช่เรื่องง่ายเลยกว่าเธอจะรวบรวมความกล้าและแสดงความคิดเห็นแบบนี้ได้

"เอ่อ..." สายตาของทุกคนเลื่อนไปที่ไซเมิร์ฟ เธอห่อไหล่เล็กน้อยก่อนจะพูดเสียงเบาว่า "แค่หาท่านประธานให้เจอก็พอแล้ว..."

"เธอหมายถึงใครนะ"

"คนที่มีเงินเยอะมากๆ" ไชเมียร์ฟอบิบาย "พะ...พวกเราต้องค้นหาพื้นที่ที่ท่านประธานมักไปปรากฏตัว จากนั้นก็ชุ่มมร..."

"เสร็จแล้วก็บุกเข้าจู่โจม พอสู้ชนะทรัพย์สินสมบัติของเขาก็จะกลายเป็นของเราใช้ไหม" มอริริสสายหน้า "แบบนี้จะไม่เป็นธรรมสำหรับมนุษย์ที่อ่อนแอกว่าเรานะ"

"ไม่คุ้มต่อสู้" ไชเมียร์ฟอบิบาย "เราต้องแก๊งหกล้มต่อหน้าเขา ไม่งั้นแก๊งห้าห้าห้าหน้าปลิวไปตกข้างหน้าเขา หรือทำอะไรก็ได้ที่ดูโง่เขลา"

"จากนั้นเขาก็จะสงสารและให้เงินเราเงินนั้นเหรือ! ต่อให้ปลาของฉันต้องอดตายหมดอย่าง ฉันก็ไม่ลดตัวไปเป็นขอทานหรือกนะ!" ฉงหลงแย้งเสียงเกรี้ยว

"ไม่ใช่ขอทาน ฟังฉันพูดให้จบก่อนสิ..." ไชเมียร์ฟอมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วพูดเสียงดังขึ้นหน่อย "ถ้าเราทำแบบนั้น ท่านประธานก็จะหลงรักพวกเรา แล้วทุ่มเงินให้เราไม่อันเลย"

"ว่าไงนะ" เหล่าปีศาจจลวง

"มีวิธีตัดทวงผลประโยชน์ที่แปลกประหลาดแบบนี้ด้วยเหรือ..."
ตงย่าประหลาดใจอย่างที่สุด "สังคมมนุษย์ช่างซับซ้อนและล้าลึกเหลือเกิน"

"เอ่อ ฉันว่าพวกนายกำลังเข้าใจผิดนะ!" เฟิงผิงหันพยายามอธิบาย แต่ชั่วขณะนั้นคิดไม่ออกว่าควรพูดอย่างไร

ไบหน้าไปเหลียวระบายนัยรอยยิ้ม เขากินน้ำตาลกรวดรูปดาวที่นักเรียนหญิงให้มาเป็นของขวัญ พลังคุณละครตลกของพวกเขาฟ้องปีศาจที่ยังไม่ประสีประสาเรื่องโลกมนุษย์

"นี่เรื่องจริงนะ มีหนังสือตั้งหลายเล่มที่เขียนเรื่องนี้ ละครทีวิกี้เหมือนกัน! ท่านประธานทุกคนเหมือนกันหมด คือชอบคนโง่ๆ นะ" เมื่อได้พูดเรื่องที่คนสนใจ ไชเมียร์ฟอบิบายยิ่งคั่นคั่นขึ้นทุกขณะ "แค่มีอุปสรรค

บางอย่างที่เราต้องฝ่าฟันไปให้ได้ คือพอเรามีความสัมพันธ์ทางร่างกาย และเงินทองกับท่านประธานไปได้สักระยะ คู่หมั้นของท่านประธานก็จะโผล่มาจากที่ไหนไม่รู้ แล้วก็มาหาเรื่องพวกเรา พยายามใช้กลลวงต่างๆ เพื่อบีบคั้นพวกเราให้ทิ้งท่านประธาน เสร็จแล้วเราจะรู้ความจริงว่าแท้จริงแล้วเรากับท่านประธานเป็นพี่น้องต่างมารดา แล้วพ่อแม่ของท่านประธานก็จะดูถูกพวกเราที่ฐานะยากจน และพยายามขัดขวางทุกวิถีทางไม่ให้เราอยู่ด้วยกัน อาจถึงขั้นส่งนักรฆ่ามา—"

มนุษย์ที่ไหนจะเป็นพี่น้องต่างมารดากับพวกนายได้เล่า เป็นคนละสปีชีส์กันเลยนะ!

"ฉันท้าใจแล้ว งั้นขั้นต่อไปเราก็ต้องสังหารนักรฆ่ากับพ่อแม่ของท่านประธานซะใหม่" มอรรริสพูดขึ้น

"ไม่ใช่ พวกเราต้องวิ่งจากหน้าผาคกลงไปในทะเล รอคายอย่างหวุดหวิดและได้รับความช่วยเหลือจากเรือที่บังเอิญผ่านมา แต่เราจะสูญเสียความทรงจำ จากนั้นก็บังเอิญพบศัตรูคู่แค้นหรือไมก็เพื่อนรักของท่านประธาน แล้วอีกฝ่ายก็จะตกหลุมรักคนที่ทั้งสูญเสียความทรงจำ ทั้งสมองเสื่อม แถมยังโง่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้อย่างพวกเราอีก..." ไชเมิร์ฟพูดต่อด้วยน้ำเสียงเคลิบเคลิ้ม ดวงตาเป็นประกายแวบด้วยภาพจินตนาการอันล้ำเลิศ

"ไชเมิร์ฟ เรื่องพวกนั้นเป็นแค่—" เฟิงผิงหลันอยากบอกไชเมิร์ฟว่าทั้งหมดที่เธอพูดมาเป็นเพียงเรื่องสมมติ แต่ไม่ทันเอ่ยปากไปเหลือวก็ลากเขาไปทางโซฟาเสียก่อน

"จู้ๆ อย่าเพิ่งขัดจังหวะ" ไปเหลียวยิ้มกว้างจนมุมปากแทบจะโค้งถึงหางตา "ฟังเขาพูดให้จบก่อน"

"แล้วศัตรูหรือไมก็เพื่อนรักของท่านประธานก็จะเป็นท่านประธานที่ฐานะร่ำรวยเหมือนกัน พอรักกับพวกเราแล้ว เพื่อนรักของท่านประธานก็จะปรนเปรอเราด้วยเงินทอง แล้วคู่หมั้นก็จะโผล่มาก่อเรื่องวุ่นวายอีก

แล้วเราก็จะได้รู้ความจริงอีกครั้งว่าเราก็มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับเพื่อนรักของท่านประธานด้วยเหมือนกัน หลังจากนั้นนั่นนักฆ่าก็จะตามล่าเราอีก หลังจากนั้นเราก็ตกเหว..."

"แล้วท่านประธานอีกคนก็จะมาช่วยเราอีกงั้นเหรอ" ฉงหลงขมวดคิ้ว "ว่าแต่ว่าทำไมไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับคนนั้นคนนี้เยอะเหลือเกิน"

"...เพราะที่จริงแล้วชีวิตมนุษย์ยุ่งเหยิงมาก อีกอย่างท่านประธานชอบใช้คำว่ารักเป็นข้ออ้างในการทำเรื่องบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับการสืบสกุลโดยไม่ต้องการลูกหลานสืบสกุล ภายในใจมีเงามืดซ่อนอยู่มากมายเหลือเกิน..." ไชเมิร์ฟหน้าแดงเรื่อ แล้วเริ่มหัวเราะคิกคักอยู่คนเดียว

"ไม่มีเหตุผลสักนิด! ไร้สาระสิ้นดี!" มอรรริสสายหน้า "ฉันไม่อยากหกล้มค่อหน้าใครหน้าไหนทั้งนั้น! แล้วก็ไม่ต้องมาร่วงลงทะเลด้วย!"

"ไอ้ชู่ เพราะมอรรริสว่ายน้ำไม่เป็น"

มอรรริสถลึงตาจ้องเฟิงผิงหลันอย่างกราดเกรี้ยว

"ฉันละสงสัยจริงๆ ว่านายรู้ได้ยังไง ฮึๆ..." ไปเหลียวหัวเราะพลางหันไปถามเฟิงผิงหลัน

"ไม่เกี่ยวกับนาย หุบปากไปเลยไอ้หน้าหนอน!" มอรรริสตะคอกสวนไปเหลียวหัวเราะอย่างไม่ยี่หระ "นายสังเกตไหมว่าช่วงนี้หมาจระจกเยอะเป็นพิเศษ"

"แค่เขี้ยวสุนัขของฉันคนเดียวก็น่าจะพองับคอนายขาดเป็นสองท่อนได้แล้ว!" มอรรริสเข้าใจผิด นึกว่าไปเหลียวแฉกคั่นว่าเขาเป็นหมา จึงตอกกลับอย่างคุดัน

"—เพราะฉันคอยให้อาหารพวกมัน"

"ฉันไม่เห็นจะ—" มอรรริสกำลังจะสวน ทันใดนั้นความคิดอย่างหนึ่งก็แวบผ่านสมอง "ที่แท้ นาย—"

สุนัขจระจกเดินวนไปเวียนมาอยู่รอบๆ มิน่าล่ะถึงไม่มีแมวที่ไหน

เฉียดมาใกล้คฤหาสน์ของพวกเขาเลย!

ไปเหลียวอ้อมหน้าระรื่น "อยากให้งั้นให้อาหารนายด้วยไหม" เขายื่นมือไปเกาคางของมอร์ริสเบาๆ "นั่งลง จับมือ เคี้ยวฉันสวมปลอกคอ แล้วพานายไปล่ามโซ่นะ หึๆๆ"

มอร์ริสเหวี่ยงกรงเล็บเพลิงอย่างกราดเกรี้ยว แต่ไปเหลียวกระโดดไปข้างหลัง หลบการโจมตีอย่างคล่องแคล่ว

"เลิกทะเลาะกันได้แล้ว..." คงยาพูดอย่างเหนื่อยหน่าย ตรงหน้านี้ไม่มีใครฟังพาได้สักคน เขาหันไปมองเคเวตซ์ลที่ยืนเงียบอยู่ที่อีกมุมหนึ่งของห้อง แล้วถามอย่างจนปัญญาว่า "เคเวตซ์ล นายละคิดว่าจะ"

เคเวตซ์ลดูไม่มีปฏิกิริยาอะไรมากนัก เขาใช้เวลาอยู่ในบ้านไม่มาก ทั้งไม่มีความต้องการค่านัตถุอะไรมากมาย ปัญหานี้ สำหรับเขาเองแล้วไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญแม้แต่น้อย

ริมฝีปากบางอันเย็นเยียบไร้อารมณ์พ่นคำพูดออกมาเพียงไม่กี่พยางค์ "ปัญหาของตัวเอง จัดการเอาเอง..." พอพูดจบก็หมุนตัวเดินออกไปทันที แสดงท่าทีชัดเจนว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

คงยามีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องภายใน เพื่อเป็นการเคารพอีกฝ่าย เขาจะไม่แทรกแซง

เฟิงผิงหันเห็นว่าการหารือครั้งนี้บรรยายกาศดูรุนแรงขึ้นทุกขณะ จึงรีบเสนอขึ้นว่า "เอ่อ ทุกคน ฉันมีข้อเสนอ—"

"ทำไมไฟดับ พวกนายก่อเรื่องอะไรไม่เข้าทำอีกแล้วใช่ไหม!" เสียงเปิดประตูตามด้วยเสียงก่นถามอย่างกราดเกรี้ยวว่ามาจากประตูหน้าบ้าน ใบหน้าบุคั้งของไห่ถั่งโผล่เข้ามาจากเงามืดด้านหลังประตู ตามด้วยโบคั้งซึ่งเดินประกบหลังมาคึกๆ

"กลับมาแล้วหรือไห่ถั่ง! วันนี้โรงเรียนเงามีคเป็นยังงัยบ้าง ฉันไม่ไปเรียนนายคิดถึงฉันไหม" เฟิงผิงหันทักทายด้วยรอยยิ้มกว้าง

ไห่ถั่งไม่สนใจคำพูดไร้สาระของเฟิงผิงหัน เขากวาดตาสำรวจ

รอบห้องรับแขก ลูกบอลเพลิงลอยอยู่กลางอากาศ ประกอบกับสีหน้า
เคร่งเครียดของเหล่าปีศาจทั้งหก ทำให้เขาขมวดคิ้วโดยอัตโนมัติ

"ศัตรูบุกมาอีกแล้วหรือ" เขาเอ่ยอย่างระแวงระวัง มือแตะเหนือ
กระดุมที่กลัดประดับไว้ตรงเข็มขัด หากสถานการณ์ไม่สู้ดี เขาพร้อมเรียก
กระบี่จากค่าอาคมที่อยู่ในกระดุมออกมาใช้งานทุกเมื่อ

"อ้อ ไม่มีอะไรหรอก เราแค่ถูกคัตน้ำคัตไฟคัตอินเทอร์เน็ทเท่านั้น
เอง ฮ่าๆ"

ให้ถึงชะงักไปทันที "ทำไม"

"เพราะไม่มีเงิน!" มอรรริสระบายอารมณ์กราดเกรี้ยวใส่ให้ถึง
"เพราะมีบางคนอยู่ฟรีกินฟรี เอาแต่ลอยหน้าลอยตาอยู่เฉยๆ ไม่ช่วยทำ
อะไรสักอย่าง แกรมยังยโสโอหังไม่รู้กาลเทศะ หวังว่าจะพิจารณาตัวเอง
บ้างนะ!"

พอมอรรริสพูดจบ เหล่าปีศาจที่ยืนอยู่ด้านหลังต่างรู้สึกกระอัก
กระอ่วน

ตงย่ากระแอมเบาๆ "มอรรริส คำพูดเมื่อครู่ของนายแทงใจคำหลาย
คนเลยนะ..."

ไปเหลียวหลุคหัวเราะอีกครั้ง

ให้ถึงกวาดตามองเฟิงผิงหลันและเหล่าปีศาจใต้พื้นอะ ตอนแรก
นึกว่าพวกเขาล้อเล่น แต่เพียงครู่เดียวก็ตระหนักว่าเป็นความจริง

"พวกนายไปก่อเรื่องอะไรไว้กันแน่ ถึงตกต่ำขั้นนี้..." ให้ถึงพิมพ์
เบาๆ อย่างไม่อยากเชื่อ

ให้ถึงเข้าใจมาตลอดว่าเฟิงผิงหลันซึ่งควบคุมปีศาจใต้พื้นอะถึง
หกคนน่าจะไม่ต่างจากเขา คือเป็นทายาทผู้อัญเชิญตระกูลใหญ่ และถูก
ผู้อาวุโสในตระกูลลงโทษให้ได้รับความลำบาก จึงต้องใช้ชีวิตอย่างยาก
แค้นเช่นนี้

ไม่มีใครตอบคำถามของให้ถึง ความสัมพันธ์ระหว่างปีศาจใต้พื้นอะ

กับเฟิงผิงหลันเป็นความลับ นอกจากผู้อัญเชิญจำนวนเพียงหยิบมือจากโรงเรียนเงามืด ไม่มีใครรู้เรื่องนี้

ฤดูร้อนอากาศอบอ้าว ลูกบอลเพลิงของมอร์ริสยิ่งทำให้ห้องร้อนระอุหนักกว่าเก่า ส่วนตงย่าซึ่งปกตริบหน้าที่เป็นเครื่องปรับอากาศเคลื่อนที่วันนี้ไม่สบาย จึงไม่อาจเรียกลมเย็นฉ่ำมาปรับอุณหภูมิภายในบ้านได้ ห้องรับแขกในเวลานี้จึงร้อนอ้าวราวกับหม้อหนึ่ง

ไ่ถึงใช้มือปาดเหงื่อบนใบหน้าอย่างหงุดหงิด แล้วหันไปมองเหล่าปีศาจอีกครั้ง

ตอนแรกเขาอยากเหยียดอีกฝ่ายแรงๆ สักคำสองคำ แต่เขาไม่เคยเจอสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน ช่วงขณะนั้นเขาไม่รู้ว่าควรพูดอะไร

เขามักกระทบกระทั่งกับคนอื่นว่าไร้ความสามารถ แต่ไม่เคยหัวเราะเยาะคนที่กำลังลำบาก และไม่เคยเจอผู้อัญเชิญฐานะยากจนมาก่อน

ประหลาด...ประหลาดเหลือเกินจริงๆ

ไ่ถึงยกมือขึ้นเล็กน้อย โบกั้รับรับคำสั่งและยกกระเป๋าเป้เป้มาไว้ข้างมือเขา เขาเปิดเป้ หยิบกระเป๋าตางค์ทรงยาวที่ทำจากหนังแท้สีน้ำตาลเข้มออกมา เปิดออก หยิบธนบัตรหนึ่งพันหยวนปึกเล็กๆ จากในกระเป๋า แล้ววางไว้บนโต๊ะน้ำชากลางห้อง

"นี่ค่าเช่าห้อง" ไ่ถึงใช้มือปาดเหงื่อที่หน้าผากอย่างหงุดหงิดอีกครั้ง เขาไม่ชอบความรู้สึกเหนียวเหนอะแบบนี้เลย "ถ้าไฟฟ้าแก๊สใช้งานได้ตามปกติแล้วค่อยมาเรียกฉัน" พูดจบก็หมุนตัวเตรียมก้าวออกนอกธรณีประตู

"ไ่ถึง นายจะไปไหนนะ" เฟิงผิงหลันตะโกนถามไล่หลัง

"ไปอยู่โรงแรม"

"ตอนนี้ครอบครัวนายตัดความช่วยเหลือด้านการเงินไปแล้วไม่ใช่หรือไง" ฉงหลงสงสัย

"ฉันยังได้ค่ากินอยู่ประจำทุกเดือนตามปกติ" ไห่ถึงมองเฟิงผิงหลัน "ตระกูลฉันกลัวเสียหน้า ไม่มีทางยอมให้ฉันตกต่ำถึงขั้นนั้น เพราะไม่ว่ายังไงฉันก็มีสิทธิ์เป็นผู้สืบทอดคนต่อไปมากที่สุด" เขาสงสัยเหลือเกินว่าเฟิงผิงหลันมาจากครอบครัวแบบไหน

"แล้วทำไมก่อนหน้านี้นายต้องไปอยู่สวนสาธารณะอย่างกับคนไร้บ้าน"

"ตอนนั้นคำสั่งลงโทษจากตระกูลกะทันหันมาก ฉันตั้งตัวไม่ทันเลยไม่รู้จะรับมือยังไง" เมื่อพูดถึงเรื่องที่ผ่านมา ไห่ถึงได้แค่ถอนใจอย่างเศร้าสร้อย "ตอนแรกฉันใช้เงินจากคลังสมบัติครอบครัวได้โดยตรง แต่ตอนนี้ไม่ได้แล้ว มีแค่ค่ากินอยู่ที่ได้รับทุกเดือน ही ทำไม่ชอบใช้บทลงโทษไม่เข้าเรื่องแบบนี้อยู่เรื่อย..."

"ไห่ถึงได้ค่าขนมเดือนละเท่าไรนะ" เฟิงผิงหลันถามอย่างอยากรู้

"สองพัน"

"น้อยขนาดนี้เชียว" เงินค่าขนมที่เพิ่งเฟิงโอนให้เขา ยังได้เดือนละอย่างน้อยห้าพันเลย "งั้นนายจ่ายค่าเช่าห้องแบบนี้จะไม่เป็นไรหรือ" ธนบัตรปีกนั้นอย่างน้อยๆ ก็หกหรือเจ็ดพันได้กระมัง

ไห่ถึงขมวดคิ้ว "...คอลลาร์"

"ว่าไงนะ!" เฟิงผิงหลันกระโดดคลุ้งขึ้นยืนด้วยความตกใจ "ที่แท้ไห่ถึงก็เป็นคุณชายจากตระกูลร่ำรวยหรอเนี่ย มิน่าละโบตันถึงเรียกว่าคุณชายไห่ถึง ไห่ถึงเป็นคุณชายจริงๆ ชะคิ้ว!"

เมื่อเห็นเฟิงผิงหลันมองตนเองด้วยแววตาเหมือนเจอสัตว์ป่าหายาก ไห่ถึงยิ่งงุนงงหนักกว่าเก่า

เฟิงผิงหลันก็น่าจะเป็นคุณชายจากตระกูลร่ำรวยเหมือนกัน ไม่น่าอย่างนั้นจะอยู่กุหาสน์หลังใหญ่แบบนี้ได้อย่างไร ต่อให้ตอนแรกไม่ได้ร่ำรวย แต่ด้วยความสามารถของผู้อัจฉริยะที่มีปีศาจใต้พื้นละถึงหกตัว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องมีตระกูลใหญ่หรือเจ้าหน้าที่ระดับสูงเข้ามาติดต่อ ขอ

รับไว้อุปการะเพื่อใช้งาน

ยิ่งใช้เวลาร่วมกับเฟิงผิงหลันมากขึ้นเท่าไร ความสงสัยในใจเขาก็ยิ่งทวีคูณ

"ในเมื่อมีเงินแล้วนายจะมาอยู่บ้านนี้ทำไม" มอรรริสเค้นถามอย่างไม่พอใจ

ไห่ถึงเหลืออกคา "เงินแค่นี้จะไปพออะไร ไม่มีทางพอจ่ายค่าที่พักในโรงแรมที่ฉันชอบ เพราะฉันตั้งใจต้องอยู่ที่นี่"

"งั้นนายคงลำบากแยะสินะ!" ฉงหลงแฉกคั่น แต่พุกยังไม่ทันขาดคำ ก็ถูกตงยามะเหงกเข้าอย่างแรงที่หลังศีรษะ

"ห้ามเสียมารยาทกับคุณชายไห่ถึงนะ" ตงยามะเหงกค่อนจะหันไปหาไห่ถึงแล้วยิ้มอย่างอ่อนโยน "ขอขอบพระคุณอย่างสูงสำหรับความช่วยเหลือครั้งนี้ พวกเราจะรีบฟื้นฟูให้บ้านหลังนี้กลับเป็นปกติ และต้อนรับคุณชายกลับมาใช้บริการด้วยความยินดี"

"ทำไมนายไปเคารพนบนอบเขาอย่างนั้น!"

"เวลานี้คุณชายไห่ถึงสร้างประโยชน์แก่บ้านของเรามากที่สุด" ตงยามะเหงกและมอรรริส ก่อนพุกอย่างอ่อนโยนว่า "เขาเป็นคนส่วนน้อยที่ไม่ได้อยู่ฟรีกินฟรี แต่มายังยโสโอหังไม่รู้กาลเทศะ ฐานันดรศักดิ์สูงส่งกว่านายสองคนมากนัก"

"ว่าไงนะ" ตอนนี่ยังมีแบ่งฐานันดรอีกหรือ!

"แล้วคนที่ฐานันดรสูงกว่าทำอะไรได้บ้าง" ไห่ถึงอยากรู้

"สามารถเรียกรับใช้งานคนที่ฐานันดรต่ำกว่าได้"

"เฮ้ย! มีอย่างไหนกัน" เพื่อนร่วมบ้านที่ถูกจัดฐานะเป็นชนชั้นไพร่ร้องท้วงอย่างกรากเกรี้ยว

"อ้อ ั้นหรือ" ไห่ถึงเหลือบมองมอรรริสกับฉงหลงแวบหนึ่ง มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม "จัดระบบแบบนี้ดีมากเลย"

มอรรริสกับฉงหลงหน้าเปลี่ยนสีทันที

ตอนแรกให้ถึงนิกอยากแกลิ่งแห่สองคนนั้นเสียหน่อย แต่ภายในบ้านร้อนอ้าวเกินจะทน "เดี๋ยวฉันกลับมาแล้วค่อยว่ากันอีกที" เขาปากแห้งอีกครั้ง แล้วเดินออกจากคฤหาสน์ไปอย่างหงุดหงิด

พอให้ถึงจากไป บรรยายกาศจึงเครียดและอึมครึมก็เข้าปกคลุมบ้านอีกครั้ง

"ฉันไม่ชอบแบบนี้เลย..." นางหลงพึมพำเสียงแผ่ว "ตั้งแต่สลายผีนิกก็ถูกควบคุมนั่นนี่ตลอด ตอนนี้พอมืออิสระขึ้นมาบ้าง ก็เจอปัญหาอื่นมามากมือนักเท่าไรอีก..."

"เรื่องเล็กแค่นี้ไม่เป็นปัญหาหรอก อย่าเครียดไปเลย ใช้ลูกไม้ชนิดน้อย ก็กลับมาใช้ชีวิตแบบเดิมได้แล้ว หึๆๆ" ไปเหลียวพุดพลางหัวเราะ

"โลกมนุษย์มีกฎเกณฑ์ของโลกมนุษย์ เราจะทำเรื่องเสื่อมเสียชื่อองค์ชายสิบสองไม่ได้เด็ดขาด" ตงย่าพุดด้วยสีหน้าจริงจัง ความนัยที่แฝงอยู่คือการเตือนเหล่าปีศาจว่า การใช้ทางลัดทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นการปล้นสะดมฉกชิงหรือหลอกลวงช่วยเหลือก็กลายเป็นเรื่องต้องห้าม "อีกอย่างผู้อัญเชิญพวกนั้นยังจับคาคุณเราอยู่..."

"...คังนั้น" ไชเมิร์ฟเอ่ยเสียงแผ่ว "ตอนนี้เราจะไปถามหาท่านประธานแล้วไซ้ไหม" น้ำเสียงเปี่ยมด้วยความหวัง

เหล่าปีศาจต่างนินหน้า

"เอ่อ ตั้งแต่เริ่มพุดเรื่องนี้ ฉันก็คิดทางออกไว้บ้างแล้ว" เฟิงผิงหันเห็นโอกาสเหมาะจึงรีบแทรก "แค่ทำงานพาร์ทไทม์ก็แก้ปัญหได้แล้ว! ถ้าเราทุกคนทำงานพิเศษกันหมด ก็มีรายได้ตั้งหกส่วน หลังจากนั้นแค่ประหยัดค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันบ้าง ฉันคิดว่าเดี๋ยวเดียวก็เก็บเงินได้แล้วละ!"

"งานพาร์ทไทม์คืออะไร"

"คือการใช้แรงงานเพื่อแลกเงิน" เฟิงผิงหันอธิบายอย่างกระตือรือร้น "แต่ตอนนี้พวกเราต้องไปโรงเรียนเงามีค เพราะงั้นมีแค่ช่วงเสาร์

อาทิตย์ที่ทำงานได้ ย่านร้านค้าแถวโรงเรียนมีตั้งหลายที่กำลังรับสมัครพนักงานพาร์ทไทม์ พวกเราไปลองดูก็ได้นะ!" ตอนแรกเขาได้รับทุนการศึกษา แต่หลังเปิดเรียนไม่นานก็เจอเรื่องปรารถนาคู่สาวทโนหหญิงและถูกไล่ออกจากหอ แถมเงินที่ได้จากทุนการศึกษายังถูกหักไปเป็นค่าเสียหายสำหรับซ่อมแซมหอหญิง โชคยังดีแต่ละเดือนได้เงินค่าขนมที่พี่จิ้งเฟิงโอนมาให้ จึงพอซื้อของกินของใช้แก้ขัดได้บ้าง

เขาอยากลองทำงานพาร์ทไทม์มาตั้งนานแล้ว เวลานี้ชีวิตเริ่มเข้าที่เข้าทาง ถือว่าโอกาสประจวบเหมาะ

"งั้นพวกเราต้องทำอะไรบ้าง"

"ถ้าเป็นนักเรียนที่ทำงานพาร์ทไทม์ อาจจะไปตามร้านอาหารหรือร้านขายของแล้วทำหน้าที่เป็นพนักงานเสิร์ฟ แคชเชียร์ เด็กส่งของ หรือไม่ก็ทำความสะอาดอะไรทำนองนี้" เฟิงผิงหันเอียงหัวเล็กน้อยอย่างครุ่นคิด

"หาเงินด้วยการทำความสะอาดก็ได้เหอ" ตงย่าแทบไม่อยากจะพูดตัวเอง "ทำไมถึงมีคนยินดีจ่ายเงินเพื่อจ้างคนไปหาความสุขให้ตัวเองได้ละนี่"

"มีแค่นายเท่านั้นละที่คิดว่านั้นคือความสุข ฮึๆ"

"สรุปก็คือไม่ใช่งานยากอะไร สำหรับพวกนายแล้วคงไม่เหนือบ่าเกินไป" เฟิงผิงหันพูดอย่างตื่นเต็น "ว่าไง พรุ่งนี้เวลาว่างหนึ่งชั่วโมงก่อนเข้าเรียนที่โรงเรียนงวมัด พวกเราลองไปเดินดูที่ย่านร้านค้ากันเถอะ!"

เหล่าปีศาจมองหน้ากัน "คงต้องเอาตามนี้"

ตอนนี้พบทางแก้ปัญหาแล้ว เหล่าปีศาจจึงโล่งใจขึ้นบ้าง โดยเฉพาะตงย่า ใบหน้าที่ซีดขาวด้วยความหวาดวิตกในตอนแรก เวลานี้เริ่มมีสีเลือดฝาดขึ้นมาบ้าง

เฟิงผิงหันยิ้มแล้วพูดว่า "โชคดีที่วันนี้พวกเราอาบน้ำมาจากโรงเรียนแล้ว เลยประหยัดน้ำได้อีกหน่อย ฮ่าๆ!"

ตงย่าตอบด้วยรอยยิ้มน้อยๆ เขารู้สึกโชคดีเหลือเกินและรู้สึก
ขอบคุณความมองโลกในแง่ดีของเฟิงผิงหลัน

"แล้วเรื่องไฟฟ้าล่ะจะทำยังไง" ฉงหลงซึกใช้

"พวกรุ่นนี้ค่อยไปจ่ายแล้วกัน แต่ไม่รู้ว่าจ่ายเงินแล้วต้องรอนานแค่ไหนถึงจะมีไฟใช้เหมือนเดิม"

"แต่อีกแค่ครึ่งชั่วโมงปลาของฉันทันทีก็จะโอเพอร์พลอยแล้วฉันต้องเตรียมการตั้งรับพวกคนชั่วที่จ้องจะฉกชิงอำนาจของฉันนะ!"

เฟิงผิงหลันเอียงหัวอย่างครุ่นคิด "นั่นเอาอย่างนี้ไหม เควตซัลปล่อยกระแสไฟฟ้าได้ นายลองไปถามเขาดูว่าจะช่วยนายปล่อยกระแสไฟได้ไหม" เขาหยุดครุ่นหนึ่งก่อนจะพูดต่อว่า "แต่ไม่รู้จะเสียบปลั๊กไว้ที่รูไหนดีเนอะ ฮ่าๆๆๆ!"

ฉงหลงทำหน้าบูด "ไม่คลกสักนิด" เขาไม่สมอบทึบขนาดจะไปล้อเล่นกับเควตซัลหรอกนะ

เหล่าปีศาจแยกย้ายกลับห้องของตัวเอง

ขณะตงย่ากำลังจะกลับไปห้องของตัวเอง เขาเรียวยาวคู่หนึ่งก็ยกขึ้นพาดขวางทางเขาไว้ กั้นอยู่หน้าประตูห้อง เขาหันไปมอง ไปเหลียวยืนอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าที่ไม่บ่งบอกอารมณ์ ตัวเอนพิงกำแพง สายตาจ้องตรงมาที่เขาพร้อมรอยยิ้มพราย

"มีอะไรเธอ"

"สรุปก็คือ นายเคียดคนหน้ามึนเพราะเรื่องขี้ปะติ๋วอย่างนี้เธอ" ไปเหลียวยิ้มพลางส่ายหน้าน้อยๆ "เรื่องเล็กแค่นี้ ไม่ศึโพบศึพายเกินเหตุไปหน่อยเธอ ฮึๆๆๆ"

ตงย่าหัวเราะเสียงเย็น "เพราะฉันชอบที่นี่และชีวิตที่นี่มาก" เขาตอบเสียงจริงจัง "นี่เป็นเรื่องสำคัญของฉัน"

"ไม่ช้าก็เร็วเราก็ต้องไป" ไปเหลียวพูดความจริงอย่างไม่อ้อมค้อม ตงย่าเงยบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะกระซิบเสียงแผ่ว "ฉันรู้ เป้าหมาย

ของพวกเราคือตามหาองค์ชายซาเคด...แต่หลังจากเจอตัวองค์ชายแล้ว ยังมีตัวแปรอีกหลายอย่างที่ จะตัดสินเหตุการณ์ที่ตามมา..."

ไปเหลียวเล็กก็ "หมายความว่ายังไง"

คงยาไม่ตอบ แต่ใบหน้าระบายคายรอยยิ้มอ่อนโยนเหมือนทุกครั้ง เขาทำท่าจะก้าวข้ามขาของไปเหลียว แล้วเดินเข้าไปในห้อง

"ไม่คิดจะตอบหน่อยหรือ" ไปเหลียวเหยียดตัวขึ้นยืนตรง ทำท่าจะวางคงยาไว้และถามให้รู้เรื่อง แต่แผ่นหลังเพิ่งยกห่างจากผนังไม่ถึงครึ่งคืบ ก็ถูกฝ่ามือขาวราวกับหิมะยันไว้จนซิกง่าแพง

"ฉันทอบแน" คงยาหัวเราะเบาๆ มือข้างหนึ่งรั้งคอเสื้อไปเหลียว แล้วดึงเขาเข้ามาใกล้ ริมฝีปากแนบข้างโอบหูของอีกฝ่าย เสียงอันอ่อนโยนกระซิบแผ่วเบาว่า "...รอวันที่ฉันทึ่งให้นายเข้าร่วมเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดสำเร็จแล้วฉันทอบ"

วันรุ่งขึ้นเฟิงผิงหลันออกจากบ้านเชื่อว่าปกติ ส่วนหนึ่งเพราะ

ไม่มีอาหารเช้าแล้ว อีกอย่างคือตอนนี้เขาเปลี่ยนมาที่จักรยานไปโรงเรียนแทน จะได้ประหยัดค่ารถเมล์ ก่อนหน้านี้เวลาขึ้นรถเมล์ฉงหลงจะจ่ายเงินให้เขาทุกครั้ง เพราะฉงหลงชอบแตะบัตรสมาร์ตพาสมาก และคิดค้นจะแตะบัตรให้ส่งเสียงร้องทึ่คๆ หลายๆ ครั้งให้จงได้ ขอถือโอกาสนี้เสริมด้วยเลยว่า นอกจากแตะบัตรแล้ว ฉงหลงยังชอบกดกริ่งด้วย ทุกครั้งก่อนถึงป้ายจะรีบถลาไปกดกริ่งราวกับกำลังแย่งกดสัญญาณตอบคำถามในเกมโชว์เหมือนกลัวมีคู่แข่งมาแย่งกดอย่างไรอย่างนั้น

เขาได้ค่าขนมของเดือนนี้แล้ว ตอนแรกเขาอยากแบ่งเงินก้อนนี้มาเป็นค่าเช่าห้อง จะอย่างไรเขาก็อยู่ฟรีกินฟรีที่บ้านนี้มาระยะหนึ่งแล้ว แต่คงยากลับปฏิเสธ

"เราทุกคนมีบ้านให้อยู่อย่างทุกวันนี้ ก็เพราะเธอ" คงยาพูดยังอ่อนโยนแต่หนักแน่น "เธอไม่คิดค้ำงอะไรพวกเราแม่แค่นิดเดียว"

"เอ่อ แต่ว่าผมอยากช่วยอะไรบ้าง ถึงจะเป็นเงินแค่เล็กน้อยก็เถอะ ฮ่าๆๆ" เฟิงผิงหลันเกาหัวแกรกๆ อย่างประหม่า

"เธอทำเพื่อพวกเราดีมากแล้ว" คงย่ายิ้มแล้วตอบว่าเขาเบาๆ "ถ้าไม่มีเธอ พวกเราคงไม่มีแม้กระทั่งโอกาสได้ปวดหัวกับเรื่องไม่มีเงินอย่างทุกวันนี้"

พอเฟิงผิงหลันมาถึงห้องเรียน จึงเห็นว่าคงย่ากับฉงหลงนั่งอยู่ในห้องแล้ว เขาประหลาดใจเล็กน้อย เพราะปกติแล้วเวลานี้รถเมล์น่าจะเพิ่งจอดที่ป้ายรถหน้าโรงเรียน

"อรุณสวัสดิ์! วันนี้รถเมล์ถึงก่อนเวลาเธอ" เฟิงผิงหลันถามขึ้น

"ฉันจะไปรู้ได้ยังไง! ในเมื่อฉัน 'เดิน' มาโรงเรียน" ฉงหลงตอบด้วยสีหน้าบูดบึ้ง มีอัยกุ่มคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กแน่นแล้วจิ้มรัวเร็วอย่างหงุดหงิด "คงย่ายึดบัตรเติมเงินสำหรับขึ้นรถเมล์ไปแล้ว เขาบอกว่าคราบไคที่วิกฤตครั้งนี้ยังไม่ผ่านไป จะอนุญาตให้ใช้เฉพาะตอนจำเป็น..."

"จั้นเธอ" เฟิงผิงหลันพยักหน้า "จั้นทำไมนายคุณหงุดหงิดแบบนี้ล่ะ หรือว่าตอนเดินมาโรงเรียนเหยียบขี้หมา"

"อัญมณีฉันถูกขโมยไปแล้ว!" ฉงหลงตอบอย่างกราดเกรี้ยว "ไอ้คนขี้เขลาคจอมเจ้าเล่ห์นั้นบุกรุกเข้ามาในอาณาเขตของฉันอีกแล้ว!"

"นายรู้ได้ยังไงนะ"

"วันนี้ฉันรีบมาใช้คอมพิวเตอร์ที่ห้องสมุดโรงเรียนแต่เช้า ปรากฏว่าเป็นอย่างที่คิดไม่ผิด! เมื่อคืนอัญมณีฉันเพิ่งออกมาไม่ถึงนาทีก็ถูกขโมยไปแล้ว! ไอ้ 'น้ำคายังไหลไม่กล้าบอกรัก' จอมเจ้าเล่ห์นั้น!" ฉงหลงทุบโต๊ะปึงอย่างกราดเกรี้ยว

"โอ๊ยโหย อีกไม่กี่วันเคียวก็ออกมาใหม่ละน่า ไมจั้นนายเอาของจากอ่างปลาฉันไปก็ได้นะ ฉันไม่ถือ"

"อ่างปลานายมีแค่ขยะ ปลาที่นายเลี้ยงก็ผลิตได้แค่เปลือกหอยกระจอกๆ ไม่มีค่าอะไรสักนิด!" ฉงหลงถึงตาจ้องเฟิงผิงหลัน ก่อนจะ

พูดอย่างจริงจังด้วยน้ำเสียงแข็งคำหนิ "นายไม่ใส่ใจดูแลเลยสักนึค ทำแบบนี้ไม่ถูกนะ"

"ครับๆ หลังจากนี้กระผมจะหาเวลาเข้าไปดูแลนะขอรับ" เฟิงผิงหลันเหลียวมองรอบๆ แล้วถามขึ้นว่า "ไซเมิร์ฟกับมอร์ริสละ"

"มอร์ริสถือถุงอาหารแมวเดินหายไปไหนไม่รู้ ส่วนไซเมิร์ฟก็รีบไปใช้คอมพิวเตอร์ที่ห้องสมุดแต่เข้าเหมือนฉันนี่ละ แต่ไม่รู้เขาเข้าเว็บอะไร เฟิงเปิดคอม แป็บเดียวก็ถูกบรรณารักษ์เรียกตัวไปพบ" ฉงหลงตอบพลางขมวดคิ้ว "พวกเราต้องรึบหาเงินนะ ฉันชักทนชีวิตแบบนี้ไม่ไหวแล้ว..."

"เฮ้!" เสียงทักทายของไป่หลี่รู่ยัคจ้งหะวะบทสนทนาของพวกเขา มองไปรอบๆ แล้วหย่อนตัวลงนั่งข้างเฟิงผิงหลันอย่างสบายๆ ขาข้างหนึ่งยกขึ้นไหวห่าง มือยื่นมาข้างหน้า "ยืมการบ้านภาษาจีนหน่อยนะขอบใจมาก!" ท่วงท่าลั่นไหลทั้งยังเก็กท่าเพนิคหน้อย แต่ฉันวันนี้ยังไม่มีหญิงสาวคนไหนถอนใจอย่างชื่นชมเมื่อเห็นท่าทางแบบนี้ของเขา

"อ้อ ได้สิ" เฟิงผิงหลันก้มลงหยิบสมุดเล่มบางจากกระเป๋าเป้ ขณะที่เขากำลังจะยื่นของในมือให้ไป่หลี่รู่ย สายตาอันเฉียบคมของฉงหลงก็หันขวับมาอย่างรวดเร็ว

"ซ้าก่อน!" ฉงหลงยกแขนขึ้นขวางกลางอากาศ กั้นสมุดเล่มนั้นไม่ให้ส่งถึงมือผู้รับ

"เฮ้ย ถ้าอยากยืมก็ต่อคิวสิ!" ไป่หลี่รู่ยบ่นอุบิบ

"ฉันไม่ได้จะยืม" ฉงหลงยิ้มอย่างมีเลศนัย "ถ้านายอยากยืมก็จ่ายเงินมา!"

"ว่าไงนะ" เฟิงผิงหลันกับไป่หลี่รู่ยพูดอย่างงุนงงเป็นเสียงเดียว

"จริงด้วย วิธีนี้ก็ใช้ได้เหมือนกัน..." คงยาที่นั่งอยู่อีกด้านพยักหน้าหึ่งๆ ท่าทางเห็นคึเห็นงามด้วยเติมที่

"มีสิทธิอะไรมาเรียกเก็บเงินแบบนี้"

"การบ้านที่เฟิงผิงหลันลำบากเลือดตาแทบกระเด็นกว่าจะทำเสร็จ

จะให้ให้นายยิ้มไปลอกฟรีๆ ได้ยังไง"

"เอ่อ ฉันว่าไม่เป็นไรหรอก—" เฟิงผิงหลันอ้าปากเตรียมจะแย้ง

"นายไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น!" ฉงหลงพูดแทรกทันควัน "ของมีมูลค่าจะให้คนอื่นใช้ประโยชน์ฟรีไม่ได้! นับจากวันนี้ฉันจะเป็นผู้จัดการส่วนตัวของนายเอง!"

"เฮ้ย! ฉันไม่เคยคิดใช้ประโยชน์เฟิงผิงหลันเสียหน่อย!" ไป่หลี่รู่ยเถียงพลางขมวดคิ้ว ก่อนจะหันไปมองเฟิงผิงหลันแล้วถามว่า "นายร้อนเงินหรือ"

"เอ่อ ใช่..." เฟิงผิงหลันยิ้มแห้งๆ อย่างลำบากใจ

"โอเค" ไป่หลี่รู่ยถอนใจแล้วยอมตามโดยดี เขามองไปทางผู้จัดการส่วนตัวแล้วถามว่า "เท่าไร"

"ถามเขา" ฉงหลงไม่รู้มูลค่าสิ่งของบนโลกมนุษย์ จึงผลักรถระชนปวศหิ้วนี้ให้เป็นหน้าที่เฟิงผิงหลัน

"ทำไมถามฉันล่ะ ไหนบอกว่านายเป็นผู้จัดการส่วนตัวของฉันไง" เฟิงผิงหลันถามด้วยรอยยิ้มกว้าง

"นายฉลาดกว่า เพราะฉันไปอธิบายกับเขาเอาเอง" ฉงหลงกำชับหนักแน่นอีกรอบ "ห้ามให้ราคาถูกกว่าที่ควรจะเป็นเด็ดขาด! ทรัพย์สินทางปัญญาของนายจะขายถูกๆ ไม่ได้หรอกนะ!"

"เข้าใจแล้ว" เฟิงผิงหลันเอียงหัวเล็กน้อยอย่างครุ่นคิด สมองประมวลผลอย่างรวดเร็วราวกับลมกรด หลังจากนั้นเพียงครู่เดียวเขาก็พูดขึ้นว่า "นายอยากใช้บริการเป็นรายครั้ง หรือจะรับเป็นแพ็คเกจเหมารายวิชาหรือเหมารายชั่วโมงดีล่ะ"

"หืม?"

"ค่าบริการรายครั้งคิดเป็นนาทีก่อน ฟรีค่าบริการนาทีก่อน นาที่ที่สองเป็นค่าน้ำมันที่ละสิบห้าหยวน ใช้บริการเกินสิบนาทีก่อน รับส่วนลดสิบเปอร์เซ็นต์สำหรับค่าบริการสุทธิในรอบนั้น" เฟิงผิงหลันอธิบายอย่าง

คล่องแคล่ว "ถ้าเหมารายชั่วโมงคิดค่าบริการพิเศษเพียงหนึ่งร้อยห้าสิบลยวนต่อสามสิบนาที หรือจะเลือกเป็นแพ็คเกจลอกแบบเบาๆ เหมารายวิชา เลือกรวิชาใดก็ได้สามวิชาในราคาเพียงแปดร้อยหยวน โดยสามารถขอยืมการบ้านทุกรูปแบบของวิชานั้นไปดูได้แบบไม่จำกัดตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือน ใช้จ่ายครบหนึ่งร้อยรับแถมสะสม สะสมครบยี่สิบแถมได้เลื่อนสถานะเป็นสมาชิก หรือจะนำแถมไปแลกเปลี่ยนของสมนาคุณ หรือหักค่าใช้จ่ายตามรายการที่กำหนดไว้ก็ได้"

เฟิงผิงหันพูดรวบโดยไม่มีติดขัด ข้อมูลทั้งหมดเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ ไปหลี่รู่กับฉงหลงต่างคะลึงจนตาค้าง

"นายเป็นพนักงานขายในบริษัทโทรศัพท์มาก่อนหรือ" ไปหลี่รู่เคาะลิ้นอย่างประหลาดใจ

"ขอโทษด้วยนะ ตอนนี้สถานการณ์ทางการเงินฝืดเคืองมาก เลยต้องเพิ่มรายได้ลดรายจ่ายนะ ฮ่าๆ"

"ทำไมนายเงินขาดมือขนาดนั้น"

"เมื่อวานทำห้องการครัวพังและเทะ เลยต้องชดใช้ค่าเสียหายเยอะอยู่นะ" เฟิงผิงหันอธิบาย "พวกเราอยากแก้ปัญหาด้วยตัวเอง ไม่อยากทำให้ที่บ้านเดือดร้อน"

"อ้อ จริงด้วยสินะ หากคิดแต่จะพึ่งพาพ่อแม่อย่างเดียว อนาคตไม่ว่าเรื่องอะไรที่เกี่ยวข้องกับเรา ก็จะมีคนเข้ามาแทรกแซงตลอดเวลา..." ดูเหมือนไปหลี่รู่จะเข้าใจหัวอกคนที่อยากยืนด้วยลำแข้งของตัวเองเป็นอย่างดี "งั้นตอนเย็นนายจะทำงานพาร์ตไทม์ด้วยไหม"

"ตอนเย็นคงไม่ได้หรอก น่าจะได้แค่เสาร์อาทิตย์นะ"

"ทำไมล่ะ"

"เอ่อ ฉงหลงเป็นโรคกล้ามเนื้อตัวเรื้อรังผิดปกติ ทุกวันตอนหนึ่งทุ่มถึงสองทุ่มต้องเข้าห้องน้ำนะ"

"ทำไมต้องลากฉันไปเกี่ยวด้วย!" พอถูกเอ่ยถึง ฉงหลงก็ท้วงอย่าง

ไม่พอใจ

"ใครให้เขาคี่มนมเยาะขนาดนั้นล่ะ" ไปหลี่รู่ยเหลือบมองฉงหลง แวบหนึ่ง "เขาจะท้องร่วงท้องเสียอะไรก็เรื่องเขา พวกนายยังไปทำงานได้อยู่นี้ คงไม่ต้องอยู่รอเชื้กกันให้เขาหอรอกมั้ง"

"นายมากกว่ามั้งที่ต้องให้คนอื่นช่วยเชื้กกันนะ! ใครๆ ก็รู้คี่ว่านายหื่นกระหายอยากให้เพศตรงข้ามสัมผัสผิวร่างกายช่วงล่างของนายขนาดไหน!"

"พูดเหลวไหลอะไรของนาย!"

"วันธรรมดาแค่เรียนหนังสือทั้งวันก็เหนื่อยแล้ว ตอนเย็นอยากกลับไปพักผ่อนที่บ้านมากกว่า" พอเห็นทั้งสองตั้งท่าจะทะเลาะ เฟิงผิงหลันก็รีบวกเข้าเรื่องทันที เขาตอบอย่างคลุมเครือพอให้ผ่านไป แต่ที่จริงพอเข้าเรียนโรงเรียนเงามีค กว่า จะกลับบ้านก็เหนื่อยมากแล้ว ตอบแบบนี้ไม่นับว่าเป็นคำโกหกทั้งหมดกระมัง

"เอาเถอะ หวังว่านายจะผ่านปัญหานี้ไปได้เร็วๆ นะ" ไปหลี่รู่ยหยิบกระเป๋าตาค้างหนึ่งแท้ออกมาจากใ้ยนอก แล้วควักธนบัตรใบละพันสามใบวางลงตรงหน้าเฟิงผิงหลัน "เหมาทุกวิชาเดือนหนึ่ง เงินที่เหลือให้เป็นค่ามัดจำสำหรับจ่ายล่วงหน้าเลยแล้วกัน"

"ว้าว! ขอบคุณมากนะ!" เฟิงผิงหลันรับเงินแล้วยื่นสมุดการบ้านให้ไปหลี่รู่ยอย่างยินดี "ขอบคุณที่ใช้บริการ!"

"ถ้าต้องการความช่วยเหลืออะไรก็บอกได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ" ไปหลี่รู่ยรับสมุดมาแล้วเดินกลับไปยังที่นั่งของตัวเอง

"จริงๆ เจ้านั่นก็ไม่เลวเลยนะ" ฉงหลงมองแผ่นหลังของไปหลี่รู่ย พลังเย้ยคำชมที่แทบไม่เคยหลุดจากปาก

"จริงคี่วย" เฟิงผิงหลันรู้สึกเหมือนกัน "ท่าทางเฉียบขาดไม่อ้ออึงแบบนั้นเท่าสุคๆ ไปเลย!"

"ไว้วันไหนจะเชิญเขาไปเป็นแขกที่บ้านของเราเพื่อแสดงความขอบคุณ" คงย่าชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะพุดคอ "หลังจากชำระหนี้ก้อนนี้"

หมดแล้วนะ"

เฟิ่งหันหลังไปแค่มองที่นาฬิกา ฝีมือของไปหลี่รู่ยกกลับชะงัก แล้วจู่ๆ ก็หันกลับมา

"อ้อ ลืมบอก" ไปหลี่รู่ยกคั่นกรอบแว่นเล็กน้อย จากนั้นพูดว่า "โปรดนำคุณงามความดีที่ฉันมีน้ำใจชอบช่วยเหลือเพื่อนพ้องไปเผยแพร่ให้สาวโสครอบตัวนายรู้ด้วย อีกอย่าง คราวหน้าฉันขอจองการบ้านวิชาภาษาอังกฤษของไซเมิร์ฟนะ"

"ทำไมล่ะ"

"เพราะฉันจะวงคำว่า 'love' กับ 'you' ในทุกหน้ากระดาษเอาไว้ เพื่อแสดงความรักอันลึกซึ้งจากใจฉันให้เธอเห็นด้วยวิธีชุกชอนเหมือนเด็กน้อยไร้เดียงสา"

ฉงหลง ตงย่า และเฟิ่งผิงหันมองหน้ากัน ก่อนจะหลุดเสียงหัวเราะลั่น

ขอถอนคำพูดเมื่อครู่แล้วกัน